

REVOLUTION

Títol: Revolution

© , 2018

Publicat a Create Space

1a edició

Disseny de la coberta: © Anass Arrahi

ISBN-13: 978-1727832204

Tots els drets reservats.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública i transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

*A la Gemma i a la Dolors,
per ser tan bones amb mi.*

PRÒLEG

Vaig començar a escriure aquest llibre amb la necessitat de desfogar-me. Necessitava dir el que veien els meus ulls, el que sentien les meves orelles... I plasmar-ho en una novel·la. Sí, són totes les injustícies que vivim actualment i que cada vegada més gent està lluitant per aturar-les. Aquestes persones són els i les feministes.

Però d'aquest moviment, només una quantitat molt petita d'homes estan disposats a enfrontar aquestes situacions. Sabeu per què? Sempre ells han quedat exclosos. En gairebé totes les conferències es parla de dones i gairebé mai d'homes. Per això, senten que no pertanyen en aquest grup. I què en fem d'aquells homes que els tracten injustament per expressar les seves emocions, per comportar-se "com dones"? O aquells que són homosexuals? I aquells que només per ser com són se'n riuen d'ells? S'ha de deixar clar que un home no ha de ser musculós, fort, valent... perquè l'acceptin. Cadascú té dret a expressar-se lliurement.

Com va dir l' Emma Watson, una activista i actriu britànica, en el seu discurs de *HeforShe* en la presentació de la ONU(2014), "Com volem canviar el món si només les dones hi estem convidades? "

Però aquest no és l'únic problema que hi ha. Durant aquests últims anys, m'he adonat que la paraula

feminisme s'ha tornat en una paraula negativa. El seu significat s'ha alterat. La gent ho associa a les dones que busquen ser superiors als homes, són mal educades, fortes físicament i moltíssimes coses més . No nego que hi hagin dones que pensin això però us asseguro que les i els feministes som com tots els altres. La diferència entre les altres persones és que només volem justícia.

Hem de deixar de tenir por de dir que som feministes. No és una paraula dolenta. És una paraula meravellosa.

PRIMERA PART

Això va per totes les dones que ho aconsegueixen tot
amb esforç.

I als homes, que respectin el que faig, accepteu el
meu èxit si us plau.

BEYONCÉ, *Run the World (Girls)*

~ Imperfecte ~

A vegades desitjaria ser un home. Ja sé que aquesta frase l'haureu escoltat molt, però jo ho dic de veritat. Estic farta de ser com soc. M'agradaria poder ser com aquestes models que no tenen imperfeccions. Ja m'enteneu, com per exemple, la Julia Roberts o la Kim Kardashian, bé, aquesta última no, que a mi em fan por les cirurgies.

Segurament estareu pensant com sóc, així que descriuré la meva bellesa amb una sola frase: sóc la imperfecció en persona. I no amics meus, no estic exagerant en absolut.

El fet de no ser com les “dones perfectes” que segueixen el prototip de dona alta sense imperfeccions i mil exigències més m'afecta molt. M'afecta perquè quan vaig pel carrer la gent em mira com un ésser inferior, m'afecta perquè la societat em fa sentir malament, m'afecta perquè no hi puc fer res, ja que el meu metabolisme és així, m'afecta perquè no se m'accepta per com sóc i se'm jutja pel meu físic. Però, el que més m'afecta és que les poques amigues que tinc, em menteixin. Mentir és de les coses que més odio que em facin. Elles em diuen a la cara que sóc guapa però em giro i se'n riuen de mi amb els altres. No sé ni perquè les considero amigues, potser és perquè si no

estaré sola. Però ja estic acostumada a tot això, al cap i a la fi forma part de la meua vida, o això crec.

El problema és que això només passa amb les dones, per això vull ser un home, perquè en el seu món, tothom va a la seva, no importa com siguis i ningú t'ofendrà per com ets físicament. I com sé això? Ho sé perquè ho he vist amb els meus propis ulls. Només fa falta mirar les seves conversacions per veure que no els importa res. En canvi, nosaltres ens tenim odi, tot i que no ho volem demostrar.

No sé ni com vaig aconseguir parella, però no és res de l'altre món. A veure és que ni ens estimem, cadascú va a la seva. Abans almenys ens dèiem hola, ara semblen dos desconeguts en una mateixa casa. Estem junts perquè ell em necessita a mi. No treballa i es passa el sant dia a casa. I no hi trobo res de dolent que no treballi però és que no fa res, en serio, quan us dic res és res. Sóc jo la que s'encarrega de tot. Però mai em queixo, sabeu per què? Quan quedem les meves "amigues" cada divendres, totes elles parlen de què fan els seus fantàstics marits i jo per quedar bé, m'he d'inventar com és de fabulós el meu marit. No sabeu com costa fer això, ja que la realitat és una altra, però he de dir que el resultat és fascinant. M'haurien de donar el premi a la millor actriu! Sabeu que la setmana que ve el meu preciós marit m'ha convidat anar amb creuer per tot el Mediterrani? És increïble la quantitat de mentides que pot dir l'ésser humà.

Ja sé que he dit que no m'agrada que em diguin mentides i se suposa que jo no n'hauria de dir, però heu d'entendre que jo ho faig per qüestió de supervivència i no faig cap mal a ningú. Bé, he d'anar pensant com trobar fotos del Mediterrani perquè me n'han demanat i no sé què fer la veritat, ja buscaré alguna solució...

Calmeu-vos, no tot el que tinc és negatiu, o això crec. L'única cosa amb què puc presumir és el meu gran cervell, sempre m'han anat bé els estudis. Gràcies als estudis, vaig tenir un dels millors llocs de treball que he desitjat mai i a sobre a la meua ciutat preferida, Frankfurt. Era jutge, però jo no jutjava per les aparences, sinó pels actes. Vaig decidir canviar de feina perquè aquesta em treia molt de temps. Ara soc empleada de la judicatura al tribunal laboral de Frankfurt am Main.

Però veig que en aquesta societat els estudis no importen. El que importa és ser perfecta, però, jo no ho sóc. Exactament tinc noranta-nou imperfeccions i d'aquí a nou mesos n'afegiré una a la col·lecció. I sí, em dedico el tercer dissabte de cada mes a contar les meves imperfeccions. Us les podria anomenar totes però seria etern, així que només us diré les més significatives.

La primera imperfecció em va sortir quan tenia dotze anys. Va ser la meua primera estria i era l'única de la classe que en tenia. D'aquí va sorgir el malnom de la imperfecció en persona. Els companys de la meua classe m'insultaven, em passava les nits plorant; però

a poc a poc, em vaig anar acostumant i feia veure que no els escoltava.

Com la majoria sabreu, ser mare implica el risc de parir amb cesària i per a mi significa tenir una cicatriu enorme a la panxa. Bé, doncs amb la meva gran sort he tingut dues cicatrius.

I l'última adquisició va ser fa deu mesos aproximadament. Mentre m'estava duxant vaig notar dos bonys sota el pit i vaig haver de sumar-los a la col·lecció de les imperfeccions. Però us recordeu de la sort que sempre m'acompanya? Doncs no eren uns simples bonys.

No m'he recordat de presentar-me! Sóc la Sally Norman, una dona desafortunada, com podeu veure.

~ Nova rutina ~

Demà començo la primera sessió de quimioteràpia i estic morta de por. Resulta que els bonys que tinc sota el pit són tumors malignes. Només ho sap la meva mare i el meu germà. Els he dit que no ho diguin, no vull fer-li pena a ningú, ja em sé cuidar sola. Em fa molta ràbia tot això que m'està passant, per què a mi?

Els hi vaig prometre a les meves filles que aniríem de vacances a la platja la setmana que ve. Ara no puc, però no les vull decebre. Avui al matí les he portat a l'escola, i durant tot el camí no han parat de parlar de què faran a les vacances. Em sento culpable perquè segurament no hi podrem anar i les estimo molt, són els meus angelets.

Després de portar-les, he anat al despatx del meu cap per veure si em podia estar de baixa durant els nou mesos que estaré fent les dotze sessions de quimioteràpia. Desitjaria haver callat. Mai hauria esperat una resposta com aquella, però el que menys esperava és que em fes tant de mal, molt mal. Vaig notar una ferida freda, sense compassió, sense...

—Director Graham, voldria parlar amb vostè un moment. —vaig dir amb el cap abaixat.

—Una altra vegada tu Norman.... —va murmurar —. Què vols? I que sigui ràpid que tinc molta feina — va escridassar.

—Sí, sí, només serà un moment —vaig dir —. Resulta que em vaig fer una mamografia pels bonys que tenia sota el pit i....

Just en aquell moment algú va tocar la porta i em va interrompre. Era la recepcionista, es diu Julie, és molt popular i tots els homes que treballen aquí volen estar amb ella, fins i tot, el director. La veritat és que és preciosa, però totes les dones que estem aquí no ho volem reconèixer.

—Sullivan, estic molt cansada, crec que m'hauries de donar unes setmanes de descans. —va dir la Julie.

—Julie però... fa una setmana que has tornat de les teves vacances i...

Els vaig interrompre.

—Ho sento Julie, però t'hauràs d'esperar, estava parlant amb ell —vaig dir.

—Sally, calla! Tu no pots parlar! I aixeca't d'allà i deixa, a la Julie asseure's a la cadira!

I això vaig fer. Em vaig aixecar i vaig estar dreta durant una hora llarga esperant. I sabeu què? La dona va aconseguir dues setmanes de vacances sense cap motiu.

—Moltes gràcies Sullivan, t'estimo molt. —va dir la Julie i tot seguit li va picar l'ullet.

—Ens veiem aquesta nit, oi? —va dir el director.

La Julie li va somriure i va fer que sí amb el cap. A saber per què.

—Bé, com li estava dient... —vaig dir.

—Senyora Norman, digues què vols ràpid, que no tinc temps per escoltar la teva fracassada vida. —va exclamar.

—Sí, perdó. Doncs necessito una baixa de nou mesos perquè... —vaig dir tímidament.

—Nou mesos? Però tu què et creus? — va escridassar.

—Senyor Graham deixi'm acabar, tinc una explicació — li miro a la cara —. Resulta que durant els pròxims nou mesos estaré fent unes sessions de quimioteràpia —vaig dir.

—I a mi què? —va dir.

—Doncs que no estaré amb condicions per treballar i a més he de portar les meves filles a l'escola, he de netejar la casa, fer la compra...

—Prou! Mira Sally, t'ho diré ben clar, t'he fet un favor contractant-te aquí i té donat una setmana de vacances, et queixes?

—No m'he queixat Sullivan, és que no podré aguantar tantes responsabilitats.

—Tothom té responsabilitats, així que calla, deixa't d'excuses i vés a treballar —em va dir.

—I per què a la Julie li has donat dues setmanes de vacances amb un absurd motiu?

—De veritat que et compares amb ella? La Julie dona una bona imatge per aquesta empresa, es mereix aquestes vacances.

—Ara dones baixes i vacances mirant com som físicament? —vaig exclamar.

—Sally! Calla ja i ves a treballar, no em facis enfadar —va dir rabiüt.

—Si us plau Sullivan, ho necessito.

—Saps què? Ves buscant una altra feina.

—Però... no em pots fer això! —Els ulls se'm van omplir de llàgrimes.

—No volies nou mesos sense treballar, per tant, aquí els tens —i seguidament va començar a riure.

—Necessito aquest treball, com mantindré a les meves filles?

Em va ignorar i va agafar el telèfon.

—Julie, ves buscant una nova empleada, tenim una plaça lliure —va deixar el telèfon —. Sally, hi ha gent que val la pena, no com tu.

No vaig dir res més i vaig sortir del seu despatx. Tots els que estaven en al passadís m'estaven mirant. Segurament havien escoltat tota la conversa. En la meva ment només es repetia “Hi ha gent que val la pena no com tu” com un bucle. Aquesta és la ferida freda, la ferida injusta i sé que ell no té raó, però cada vegada que es repeteix m'ho crec més. I si té raó? Potser és per això que tothom em mira malament, a tothom li caic malament.

Cada vegada m'estava acostant a la sortida i cada vegada volia tornar enrere perquè sé que no trobaré cap feina, ningú m'acceptarà. I com ho sé? Només fa falta veure'm, per molt que tinguis un currículum excepcional, serà la imatge que posis, aquella que determinarà si entres o no.

~ Com vaig saber-ho ~

No acostumo a explicar a ningú això perquè no m'agrada recordar-ho, però crec què és important que ho sapigueu.

Va ser el dissabte, sí aquell dissabte de juliol, concretament el tercer. El pit esquerre em feia mal, però no tant, era suportable. Però jo no dubtava que fos res greu, bé, ningú ho pensa, no?

No li vaig donar importància, total, estava pensant què faria en la meva setmaneta de vacances, el sol acariciant la meva pell blanca, les meves dues precioses filles jugant, la meva família junta, el so de les onades... Estava molt il·lusionada.

Després d'anar al supermercat, em tocava banyar-me i òbviament tocava revisió d'imperficcions. Tot estava com sempre, ni una més ni una menys. Fins que em vaig mirar al mirall. El pit esquerre no tenia la forma de sempre. Estava com inflammat. Vaig tocar-lo, notava dos bonys. Uns bonys que semblaven innocents, amigables, simples imperficcions. Les vaig sumar a les noranta-set imperficcions que tenia. Ara només em faltava una per aconseguir tres xifres, deia. No sé si m'havia d'alegrar per estar punt d'arribar, la veritat. Alguna cosa em deia que anés al metge. Qui sap el que podria ser. Però tinc fòbia als metges, no puc trepitjar

un hospital. Sempre que he trepitjat un hospital, he acabat malament. No sé per què però sé que la meva sort mai m'acompanya així que, vaig demanar ajuda a una persona molt important.

Tothom sap que les mares ho saben tot, o quasi tot. Així que la vaig trucar i li vaig explicar el que em passava. Segons ella, com que feia poc que la meva filla Mia havia deixat de mamar, doncs la llet que quedava en el meu pit creava com uns bonys o una cosa així em va explicar i que amb el temps marxaria.

La veritat és que l'argument de la meva mare no em va convèncer molt, bé, ni vaig entendre el que m'estava intentant explicar. I vaig decidir preguntar-li a en Miles, sí el meu fabulós marit.

—Ei tu, escolta'm un moment —vaig dir—. Escolta'm Miles!

—Què vols, pesada! —va exclamar.

—Doncs... que tinc uns bonys sota el pit

—I a mi què?

—Mira, només volia saber si tu... —vaig sospirar—. Tu, no estàs fart de tot això?

—De què? Si jo ho tinc tot, sóc guapo, tinc una dona que treballa per a mi, puc sortir a l'hora que vulgui...

—I ho dius així? Quin poca vergonya! —vaig dir—. Saps que si vull, et puc fer fora d'aquesta casa ara mateix!

—Però sé Sally que no pots deixar-me —va riure.

—Sí que puc.

—I què diran les teves amigues? —diu rient més fort.

No sabia què respondre, no tenia paraules per contraatacar, ja que ell tenia raó. Sí, ho admeto, i ho he dit més d'una vegada, només el vull per tenir conversació amb les meves “amigues” perquè no quedi com una marginada.

—No sé ni per què t'he parlat

—Potser és perquè estàs més sola que la una.

—N'estic farta, farta! Les meves “amigues” quan tenen un problema, ho parlen amb el seu marit i tot es soluciona i jo vinc cap a tu i m'amargues més. Quina merda de vida que tinc!

—I què t'esperaves? T'has vist a tu primer de tot? A partir d'aquell dia ni ens diem hola. Ens odiam mútuament, som enemics condemnats a estar junts. Aquells que diuen que els pols oposats s'atrauen estan molt equivocats, però molt. No tenim res en comú, és més, ni ens coneixem de veritat!

Quan vaig adonar-me que ningú em podia donar una explicació del que m'estava passant, vaig decidir reunir forces i dirigir-me cap a l'hospital.

La recepcionista em va dir que em farien una anàlisis per poder veure què era; hi havia dues possibilitats, que fossin tumors bons o malignes. Em va donar el dia i l'hora per donar-me els resultats.

~ Els resultats ~

Tinc la mateixa sensació que quan vaig fer la selectivitat. Molts nervis però hi ha una mínima esperança que tot surti perfecte.

Agafó les claus del cotxe i em dirigeixo cap a l'hospital. Hi ha un silenci en el meu cap, un silenci que em fa por, un silenci que em transmet por, molta por.

Veig l'hospital, i cada vegada més a prop. Aquell edifici, moltes plantes, moltes finestres, passadissos que formen un laberint, un laberint amb el mateix silenci que hi ha al meu cap, un silenci que si t'absorbeix et mata.

Sense adonar-me estic davant de la porta principal, el peu dret fa el primer pas i les portes s'obren màgicament, com si et convidessin a formar part del silenci.

Porta nou, porta nou... diu la meva ment. I veig aquell número, en negreta. Només fa falta esperar. Em sento incòmoda, no hi ha ningú de la meva edat, tots són vells. Miro el rellotge, encara falten vint minuts per a la meva consulta, així que decideixo buscar, “pel google”, fotos d'un creuer pel mediterrani que sembli que ho hagi fet jo per ensenyar-ho al grupet aquell. Per què parlo tant? Em pregunto tota l'estona.

Miro el rellotge una altra vegada, són les 13:40. La porta sobre:

—Sally Norman? —va dir la doctora.

—Sí, aquí! —vaig exclamar i em vaig dirigir a la porta.

—Mmm, no t'importaria esperar que passin els altres? És que encara no tenim els resultats —va dir insegura la doctora.

—Que hi ha algun problema? —pregunto.

—No, no, és que els del laboratori avui tenen moltes mostres per analitzar.

—He de tornar a venir algun altre dia?

—No, esperis aquí una mica i ja la cridarem.

I això vaig fer, em vaig asseure i vaig tornar als creuers del mediterrani. Però no entenia perquè tots els altres entraven sense problemes. Segurament serà la meua mala sort.

Jo seguia al meu aire, buscant imatges, però, se'm feia llarga l'espera.

Gent, no us fieu d'aquests de l'hospital, el nostre temps i els d'ells va amb mesures diferents, us ho asseguro! Quan em va dir una mica, pensava quinze minuts, no més. Però van ser dues hores, fins que tothom va marxar! Vaig tenir temps i tot de confirmar la reserva de l'hotel que aniré amb les meves filles la setmana que ve.

—Senyora Norman, ja pot passar, perdó per tardar tant.

Vaig entrar. L'olor que hi ha en les habitacions em provoca un malestar increïble. A vegades em marejo i tot. Vaig observar l'entorn, tot tranquil. Fins que vaig mirar el despatx. Hi havia tres metges, sense contar a la que m'havia obert la porta. Vaig seure:

—Hola senyora Norman, soc el doctor Kriss —va dir amb to greu.

Em vaig quedar paralitzada de tanta bellesa que vaig veure.

—En-en-encantada —vaig balbucejar i seguidament vaig fer un somriure fals.

No us enganyaré noies, ha sigut amor a primera vista. És el típic doctor musculós, moreno, d'ulls blaus que surten a les sèries. Estava al·lucinant, el cor m'anava a mil per hora, els ulls dilatats, les mans suant com dues fonts sense parar. Però això es va acabar:

—Acabem de rebre els resultats de les proves —va dir.

—I què? —vaig dir amb un somriure, intentant ser simpàtica.

—Mira —va sospirar—. El que et digui ara, no significa que siguis menys que les altres persones i tu vals molt.

—Doctor Kriss —vaig dir amablement—. No estic entenent res.

M'agafa les mans.

—Sally, ho sento, però el que tens són tumors malignes.

Aquí sí que se'm va col·lapsar la ment. “Què eren tumors malignes? O sigui càncer? Pot anar la meua vida pitjor? I aquest “ho sento” tant fals? De què va?” No vaig dir res.

—Ho sento molt, però ja veuràs com te'n sortiràs. Tots t'ajudarem. —va fer un somriure—. Sally no tinguis por. A més estàs en un nivell que no és greu. Agafa un full.

—Veus, estàs al segon estadi, o sigui els tumors que tens no són grans, no és greu—. Què no és greu? Perdona? Segurament seré la única tia de vint-i-nou anys amb càncer de mama. Increïble. Tinc un calfred ara mateix que noto que em puc desmaiar en qualsevol moment.

—No hi haurà un error o alguna cosa, perquè no m'ho acabo de creure —vaig dir nerviosa.

—Ho sento, però s'ha comprovat moltes vegades. I aquí es va tornar tot fosc. Bàsicament em vaig desmaiar. No recordo res més. Bé, recordo el somni que vaig tenir mentre estava desmaiada.

~ El somni ~

Tot fosc, molt fosc. Els meus ulls no són capaços de percebre res, però hi ha una llum al fons, una llum que em crida l'atenció. Em dirigeixo cap allà. S'aclareix una mica l'entorn. I veig una pista d'atletisme, molt estranya, per cert. Però, amb mi hi ha homes, estem fent una cursa per veure qui arriba primer a la llum. Tot sembla normal, vaig primera, soc més ràpida que ells.

Veig de lluny que el meu carril comença a tenir corbes, però els d'ells no. No entenc res. Estic disposada a guanyar, malgrat les dificultats.

Cada vegada hi ha més corbes i cada vegada ells s'apropen més. De lluny veig unes tanques. En canvi, ells, segueixen tenint el camí pla. Injust, no?

Començo a saltar i de cop apareixen uns murs, uns murs molt alts. Unes cadenes envolten les meves extremitats, em deixen paralitzada.

Estic a mig metre de la meta. Uns passos més i ja hauré guanyat. Però no puc. Estic cansada, cansada de mi, cansada de ser aquesta dona amargada, aquesta dona que fracassa amb tot, aquest personatge lleig. Si soc lletja, i no, no em falta autoestima, el problema és que soc realista.

Els corredors passen, un darrere l'altre caminant, sense cap gota de suor, sense complicacions, sense malestar.

Els murs desapareixen i les cadenes s'afluixen. Faig les últimes passes, són eternes, em fa mal tot, les gotes de suor recorren la meva pell (ja sé que sona esgarrifós perquè ho dic jo, però si penseu en un home guapo suant, eh que ja no teniu ganes de vomitar? És la crua realitat).

No puc seguir dreta, però aguanto, aguanto per demostrar qui sóc, aguanto per totes aquelles com jo.

Arribo al final, ha costat, sí, però he arribat, somric. Just en aquell moment arriba el senyor Graham i comença a riure:

—Has quedat última, fracassada!

—Ja però jo he tingut el camí més complicat que la resta.

—Calla! A sobre que ets una dona, no vals la pena!
—comença a riure molt fort.

De cop tot es torna fosc. Començo a caminar, lentament. De cop caic en el buit, els meus crits són molt forts. Les meves orelles senten veus, veus molt familiars.

Callo i escolto aquestes veus, sí, són paraules, paraules que d'alguna manera em fan mal i em fan culpable per ser com ets.

SEGONA PART

Respira fons i digues-ho fort:

Mai podran, mai ho faran, no ens poden dominar.

CHRISTINA AGUILERA,
Can't Hold Us Down.

~ Primera sessió ~

Crec que estic començant a assumir tot això, costa, però ho intento. Tot m'ha vingut de cop. Pensava que res podia anar a pitjor i just ahir em fan fora de la feina.

Avui és divendres, sí, toca quimioteràpia, concretament la primera. Que si tinc por? Estic terroritzada.

He decidit anar amb taxi i ha sigut la pitjor decisió que he pres mai, bé, una de les milions de decisions que han sortit malament. I per què ho dic? Us poso en la situació.

Estic al seient de darrere, entremig de dos homes de vint-i-cinc anys aproximadament. A davant hi ha un home gran i fort que va molt begut, i quan dic molt, és que és MOLT. El del costat esquerre comença a parlar:

—Doncs Frankfurt no ha canviat gens.

—Per què ho dius? —diu el taxista.

—Ah, és que acabo de sortir de la presó —diu amb un somriure d'aquells que surten a les pel·lícules de por.

Aquí m'he començat a posar molt nerviosa. A veure, és que tinc un exconvicte que acaba de sortir a l'exterior! A saber quin delicte o delictes haurà comès.

—Interessant, molt interessant... —diu el que està al costat dret amb una veu greu.

—La veritat és que sí, no tots entren a la presó —i comença a riure.

Jo no sabia si baixar-me, si quedar-me callada, si... No sé res! Tenia por, por que algun d'ells em fes alguna cosa, o em matés, qui sap. És que tots em miraven amb una cara, fins i tot, el taxista.

—I...i... per què vas entrar? —pregunto nerviosa.

—On? —em diu molt fort.

—A la presó —dic amb una veu molt aguda.

—Ah! En veritat no va ser res, vaig atracar tres bancs i també em van detenir per tràfic de drogues.

Ehem, que no va ser res? Estic al·lucinant, no sé amb quina classe de persones m'he assegut.

—A mi també em van arrestar per tràfic de drogues —va dir el taxista—. La veritat és que guanyes molta pasta, però hi ha risc.

—Home, en les altres feines també hi ha risc —diu l'home fort de davant—. Bé, us deixo aquí, jo baixo.

—Jo també baixo —diu l'home de la dreta.

Mare meva, el presoner i jo sols amb un taxista boig Mireu, hagués baixat si no em fes mandra caminar els quinze minuts que encara falten.

—I tu què? —em diu l'home.

—Jo? —dic sense mirar-li a la cara.

—No has parlat en tot el viatge —em mira fixament—. Digues alguna cosa, no?

—No tinc res a dir —dic firmament.

Just en aquest moment, l'home em comença a mirar tota l'estona i em moc cap a l'esquerra. Ell m'agafa la mà.

—Deixa'm! – crido.

—Calladeta estàs millor —diu somrient

—Para el taxi, baixo aquí —dic mentre intento escapar.

—Tu no baixes, tu véns amb mi!

Intento obrir la porta però està bloquejada.

—Obre la porta, obre la porta! —crido mentre sacsejo el seient del conductor bruscament.

—No m'ho posis difícil, te'n penediràs —diu l'home intentant-me agafar les mans.

—Si us plau! Deixa'm sortir! No puc aguantar més, si us plau! Ajuda'm!

Mentre crido, arribo a un punt on les llàgrimes no les puc controlar, però no són llàgrimes de llàstima són aquelles llàgrimes que t'obliguen a lluitar, a desfogarte. El taxista em mira pel retrovisor i sap que ho estic passant molt malament, però ell no sap què fer. Està perdut, sap que si em deixa sortir, ell rebrà les conseqüències. Aquell home el pot matar fins i tot. L'entenc, a vegades les persones som massa egocèntriques. Però jo no soc així, jo faria tot el que pogués per ajudar algú.

A vegades penso que algú m'està observant i fa el possible per ajudar-me. Sorgeixen petits miracles que em salven. I això és el que ha passat. El taxista desbloqueja la porta i surto del taxi sense pensar-ho.

El cor em va a mil. Per un moment desitjava que tot fos un malson. Realment desitjo que tota la meva vida sigui un malson, sincerament. Tot ha passat molt ràpid, massa i tot, no ho he pogut assimilar. Però ha sigut culpa meva, quina classe de dona va sola a les set del matí? Qualsevol cosa pot passar.

Miro el rellotge i veig que em falten deu minuts per la meva visita. Tinc l'hospital a deu minuts d'aquí així que si corro arribaré a temps i això és el que decideixo fer.

Us he comentat abans que era la persona més *torpe* que hi ha en aquest món? M'he entrebancat i he caigut el terra. M'ha quedat un morat blau en el front, quin horror!

Finalment arribo a l'hospital, molt cansada, la veritat. Miro de nou el rellotge i veig que són dos quarts de nou, fa cinc minuts que hauria d'estar a la sala de quimio. Vaig corrents i quan arribo veig que una doctora està cridant a la gent. No diu el meu nom. Li dic si ja m'han cridat i em busca a la llista.

—Perdoni senyora Norman però vostè té la quimio d'aquí una hora.

—És una broma , oi?

—Clar que no, senyora Norman

Me'n vaig a la sala d'espera. Veieu com la mala sort s'apodera de mi? O sigui he hagut de córrer per res, a sobre, de regal un morat al mig del front. I per què em passa això? Perquè soc la Sally, la més estúpida. Miro el full de la visita per assegurar-me que la doctora no

s'hagi equivocat. Doncs no, soc jo qui m'he equivocat, com sempre.

Tots els que hi ha assegut són d'una edat avançada. La veritat és que estic una mica per no dir bastant incòmode. Mare meva! M'acabo de recordar que avui he quedat amb les “amigues”. Se suposa que he tornat del creuer pel mediterrani i encara no he trobat cap foto. Durant aquesta estona en buscaré.

—Segur que has dit una mentida i ara no saps que fer —diu una noia mirant el meu mòbil.

—Ens coneixem? —dic apartant el meu mòbil perquè no vegi que estic fent.

—No. Soc la Savanna Blues, encantada. —diu estenent la mà.

—No t'han dit que no es mira els mòbils dels desconeguts?

—Que t'ha passat al front? Segur que has caigut per les presses.

—Em pots deixar en pau? I para de dir segur, segur... Uf que pesada!

—Estàs molt amargada, ho sabies? —diu mirant-me fixament—. Ets molt negativa, segurament és perquè...

—Pots callar si us plau!

—No creus que podries ser més amable amb la gent —em diu somrient—. Entenc que puguis tenir un mal dia, però no fa falta que ho puguis amb la gent.

—Qui t'ha dit que tingui un mal dia?

—Només cal veure el teu morat i el teu mal humor —diu amb ganes de riure.

—El problema és que jo no tinc un mal dia —dic enfadada—. Tots els meus dies són un mal dia, entens?

—Això és el que tu creus però no és així.

—Senyora Norman, ja pot passar —diu la doctora. M'aixeco i em dirigeixo a la sala de quimioteràpia.

—No em dius ni un adeu? — diu la Savanna

No li contesto, em giro i me'n vaig. Ja sé que no està bé que la deixi així però us juro que no la podia suportar, a veure, qui és ella per dir-me com he d'estar?

La quimioteràpia ha durat més o menys una hora i la veritat, no he sentit dolor ni res. M'han posat un aparell a la part de dalt del pit. Això serveix per subministrar-me els medicaments. Mentre estava a la sessió estava pensant les ganes de tornar a casa per veure la segona temporada de la sèrie *13 Reasons Why*, soc una fanàtica de les sèries, són de les poques coses que em fan feliç.

Abans de tornar a casa, he anat al supermercat. La nevera estava quasi buida així que tocava anar a fer la compra. No sé si ho feu vosaltres però sempre que acabo d'agafar les coses que necessito, abans de passar a la caixa vaig a la zona de perfumeria i em provo totes les mostres, TOTES, una per una. M'hi puc estar mitja hora o més perfectament. Després de sortir del supermercat, tinc una barreja de fragàncies increïble.

He anat a recollir a les meves nenes de l'escola. Estan molt emocionades perquè la setmana que ve, ehem, se suposa que anem de vacances. Pobretes meves.

—Mama, necessito un banyador per a la platja. —
diu la meva filla gran, la Samantha.

—Però Sam, ja en tens un de l'any passat.

—Per això, aquest és el problema. —sospira—. Vols que els meus seguidors d'Instagram em reconeixin amb el mateix banyador de l'any passat, de quan vam anar a la piscina?

—Avui no puc, si vols et dono els diners i te'l compres.

—Val, així millor— diu contenta— No ús hauré de suportar ni a tu ni a la Mia.

—Home! No siguis cruel!

—És broma, mama!

Creixen tant ràpid aquestes nenes. No sé que faria sense elles. Tinc dues filles, com us vaig dir, la més gran és diu Samantha i té nou anys i la petita Mia, té dos anys. Me les estimo molt, sé que sona molt sentimental, però és veritat, són purament úniques.

Em preocupa que em vegin com un mal exemple, o sigui, que no sigui una bona mare. I més des que la Samantha va tenir una conversa amb mi.

~ No vull ser com tu ~

La Samantha té sis anys i és una nena molt maca i intel·ligent. Era l'últim dia de classe i la vaig anar a buscar. Va venir plorant i em vaig acostar cap a ella.

—Princesa, què et passa?

—No em diguis princesa! — va dir plorant.

—Sam, digues-me què et passa ara!

—Res, deixa'm en pau!

La vaig fer pujar al cotxe i ens en vam anar. A poc a poc la Samantha es va anant tranquil·litzant.

—Mama, et puc preguntar una cosa?

—Clar que sí filla.

—Tu i el papa què sou?

—Som parella, per què ho preguntes?

—Mama, però a l'escola ens han dit que les parelles s'estimen —sospira i mira cap a baix—. I tu i el papa no us estimeu.

—Clar que ens estimem filla.

—Et penses que per ser una nena petita no entenc res?

—No Sam, tu ets molt llesta.

—Contesta'm mama, no evitis la pregunta.

—Mira Samantha, no sempre les coses et surten com tu vols, hi ha vegades que t'has de conformar amb

el que tens —dic tranquil·lament—. Però per què em preguntes això?

—Avui un noi m'ha preguntat si vull ser la seva nòvia.

—I què li has dit Sam?

—No.

—Per què filla?

Els seus ulls s'omplen de llàgrimes.

—Per què a totes les meves amigues els hi diuen guapes menys a mi? Per què totes han tingut el noi que volien? —em mira a la cara—. Per què m'ha tocat ser com tu?

Realment soc tan imperfecte? Fins i tot la meva filla no li agrada com és la meva vida. És dur tenir una vida de merda, hi ho dic així perquè simplement és veritat.

—Sam, no entenc ben bé què em vols dir.

—Saps mama perquè li he dit no en aquell noi? Ho saps? —diu cridant i plorant a la vegada — Perquè aquell nen només em vol perquè m'encarrego de tot, aquell nen és com el papa, aquell nen em vol utilitzar.

—Sam! No diguis això del teu pare!

—Has vist? Et manipula, per què el defenses?

—Sam, para ja.

—Saps per què li he dit que no en aquell nen?

—Sam, últim avís.

—Li he dit que no perquè no vull ser com tu! —diu plorant.

Té raó, i sí és una nena petita, però ho veu tot, ho sent tot, sap quan estic trista, quan estic feliç. Entenc perquè

plora, entenc el que sent, entenc que l'ignorin, entenc que l'etiquetin com la 'lletja de la classe'', perquè bàsicament és per on he passat jo i ni pel meu pitjor enemic li desitjo aquesta sensació de soledat, d'incomprensió.

Sento que estic fracassant com a mare perquè no ajudo, al contrari, la molesto. És dur que la teva filla t'agafi com a exemple del que no has de ser.

Em vaig passar la nit pensant amb el que m'havia dit la Sam i vaig parlar-ho amb en Miles. No em va escoltar, no l'importava gens el que li passés a la seva filla.

Mai he tornat a treure el tema amb la Samantha.

~ Mentides incontrolables ~

Després de dinar i mirar *13 reasons why*, he deixat a la Mia a la guarderia i a la Sam a casa d'una amiga seva. M'he dirigit a la cafeteria on he quedat amb les “amigues”.

He trobat una imatge del creuer que sembla que l'hagi fet jo. Segurament em preguntaran per què només tinc una foto així que m'he preparat l'excusa. He preferit estar amb la meva família i deixar de banda el mòbil. A veure no és la millor excusa però es pot entendre, no?

La Miranda i la Yvonne estaven a davant de la porta de la cafeteria esperant-nos.

—Hola noies, què tal?

—Perfecte, no podria estar millor. —diu la Miranda.

—Molt bé! Estic millorant la meva forma fent *fitness*. —diu la Yvonne.

—Sí, et veig més prima. —dic somrient (falsament) Sincerament aquesta tia no ha canviat gens però si no li dius el que vol s'enfada.

D'elles dues la que em cau més bé és la Miranda, almenys ella no em fa mal.

—Oh gràcies Sally! Tu també necessites posar-te en forma perquè cada vegada t'assembles més a una foca. —diu la Yvonne.

Enteneu per què la odio? Es dedica a criticar-me tota l'estona.

—Bé, és que no tinc gaire temps però ja intentaré anar-hi.

—Entrem a dins? —diu la Miranda per canviar de tema.

—I la Inés? —diu la Yvonne.

—Bé, li envio un missatge que estem a dintre. —diu la Miranda.

Ens seiem al fons de la cafeteria i demanem tres cafès.

—I com ha anat el creuer pel mediterrani? —diu la Yvonne.

—Ah, molt bé, m'ha agradat molt, unes vistes fantàstiques! —dic somrient.

De cop entra la Inés, és la persona que més odio en aquest món. Sempre intenta deixar-me en ridícul davant la gent.

—Hola, què tal esteu? —diu la Inés amb un somriure, (el somriure més fals que he vist mai).

—Bé, i tu? —diem les tres alhora.

—Perfecte, una setmana radiant, en James m'ha regalat un viatge la setmana que ve a Hawaii, ja us ensenyaré fotos. —és gira cap a mi— I tu Sally, ens has portat fotos, o era una mentida?

Abans de contestar m'he empassat saliva, estava nerviosa no sé per què. De cop miro la porta de la

cafeteria. Aquella dona em sona molt. Mare meva!, si és la noia que va parlar amb mi a l'hospital, com és deia...Ah sí! La Savanna Blues. Mare meva, s'està acostant cap a mi. Sally mira cap a la finestra, fes veure que no la veus.

—Hola Sally! —diu la Savanna.

No contesto. Ella se'n va i s'asseu sola en una taula. Uf! Ho he passat fatal.

—Qui era? —diu la Yvonne.

—Ni idea, no la conec!

La Inés s'ha passat quasi una hora parlant del James, el seu marit. Semblava que no callaria mai!

—Sally, ensenya fotos del creuer, o és mentida? — diu la Yvonne.

Agafó el mòbil i busco la foto que havia trobat del creuer.

—Aquí teniu, només tinc una perquè no vaig estar pendent del mòbil per estar només amb la meva família.

—Miranda, vine a veure la foto.— diu la Inés.

—No m'interessa. —diu la Miranda.

De cop la Inés i la Yvonne comencen a riure.

—Sally, això no és teu! —diu la Inés rient molt fort
El meu cor bateja a mil per hora.

—Clar que és meu!

—I perquè hi ha una marca d'aigua?

Merda, no m'hi vaig fixar.

—No és veritat!

Tota la gent de la cafeteria ens està mirant.

—Mira, que mentidera que ets! —diu fort la Yvonne mentre m'ensenya la foto.

Doncs sí que hi havia la marca d'aigua.

—Ties, pareu que tothom ens està mirant —diu la Miranda avergonyida.

—Miranda, no és culpa nostra que la Sally sigui tan mentidera! —diu la Inés

—A saber quantes mentides més haurà dit! —diu la Yvonne

La Savanna s'acosta a la nostra taula.

—Per què us agrada deixar amb ridícul a la gent?—
. diu la Savanna mirant a la Yvonne i la Inés—. Trobo injust que li feu això, no s'ho mereix. Se suposa que ens hauríem d'ajudar entre nosaltres, no creieu?

—Això li passa per ser una mentidera! —diu la Inés—. I tu per què t'hi fiques?

—Fer sentir algú malament, no és justificable. —
diu la Savanna cabrejada—. I no puc estar mirant com algú està atacant a algú.

—Si la Sally sap que és una broma. —diu la Yvonne mirant-me—. Oi Sally?

No contesto

—Saps què? Anem-nos-en que aquesta pesada no ens deixarà en pau.

Les dues s'aixequen

—Va, Miranda —diu la Inés—. Tu també Sally, aixeca't!

—No vinc —dic mirant al terra.

—Millor—diu la Yvonne—. Va Miranda.

La Yvonne i la Inés es dirigeixen a la porta. La Miranda s'aixeca.

—Ho sento molt, Sally—diu la Miranda.

—No passa res.

Les tres se'n van anar.

Realment ho estava passant molt malament, sentia que tothom s'estava rient de mi, sort que hi ha gent com la Savanna que són increïbles.

Ella em va portar a fora de la cafeteria.

—Puja al meu cotxe, anem a un lloc més tranquil—em diu la Savanna somrient.

Jo sense dir res, pujo.

~ Al cotxe ~

Les mans em tremolen. No deixo de pensar en el ridícul que he fet . No hauria d'haver anat a la cafeteria. Però amb el que penso de veritat és amb la Savanna. Mai he conegut a una persona com ella. A l'hospital la vaig ignorar i a la cafeteria quan ha entrat també. Si fos ella no hagués ajudat a una persona que fa veure que no em coneix.

La Savanna encén la ràdio. Està sonant *Feel it Still* de *Woodstock*. Aquesta cançó m'encanta. La tremolor se'n va de cop. No puc evitar moure el cap i els peus amb el ritme de la cançó. Miro a la Savanna, ella tampoc ho pot evitar.

Les espatlles també es comencen a moure. El ritme és increïble, de cop és com si fos la persona més feliç del món. La Savanna comença a cantar. Jo no puc evitar-ho i començo a cantar amb ella.

—*Ooh woo, I'm a rebel just for kicks, now...* —cantem les dues fent gestos estranys.

S'ha de dir que desafinem molt però ens ho hem passat increïblement bé. La cançó ha acabat però no podem parar de riure.

—Oh, em sento molt bé! —dic mirant a la Savanna.

—És el poder de la música—diu la Savanna—. Et pot canviar l'estat d'ànim en qüestió de segons.

La Savanna para al cotxe i baixa. És un bosc molt gran. Mai havia vist arbres tan alts. La Savanna es dirigeix al fons del bosc. La segueixo. No hi ha ningú. S'escolta el soroll del riu. Després de caminar durant deu minuts hem arribat al riu. La Savanna s'asseu a una de les pedres i tanca els ulls. Jo faig el mateix.

El silenci s'apodera de mi. Em sento tranquil·la, sense que ningú em molesti, sense aquelles pesades. La veritat és que aquest bosc és perfecte per cometre un assassinat. Prou Sally! Concentra't en el silenci.

La Savanna va obrir els ulls i em va mirar.

—Savanna, per què m'has ajudat?

—I per què no t'ajudaria? —diu amb un somriure

—M'he portat molt malament amb tu, t'he ignorat a l'hospital i a la cafeteria. Ho sento molt.

—T'he ajudat perquè sé que tu no ets així, tu ets increïble.

—Moltes gràcies Savanna, mai m'havien dit que soc increïble

—Doncs creu-t'ho perquè és veritat.

—Tu ets genial— dic abraçant-la—. Véns aquí normalment?

—Sí, venia aquí de petita amb la meva mare— em mira—. Aquest bosc em recorda a ella.

—I ara on està?

—Va morir de càncer de mama.

—Ho sento molt.

—Tranquil·la, fa temps que ho he superat—diu la Savanna—. Et puc preguntar una cosa?

—Clar que sí.

—Com és que estaves a l'hospital avui al matí?

—Em tocava sessió de quimio —sospiró—. Tinc càncer de mama.

—I aquelles amigues saben que tens càncer?

—Clar que no, sinó ja ni em parlarien.

—I per què tens por que no et parlin?

—Saps que em fa por estar sola—dic tímidament—.

Ho veig com una cosa negativa.

—Doncs jo prefereixo estar sola que mal acompanyada.

—Tens raó, Savanna—la miro—. Ara que hi penso, tu què feies a l'hospital?

—Jo també tinc càncer de mama—somriu—. Ho he heretat de la meva mare.

—Quantes sessions portes? —li pregunto

—N'he fet tres, o sigui me'n queden onze.

—Jo avui he fet la primera sessió, també me'n queden onze.

—Doncs podem anar juntes a les sessions! Potser fins i tot ens toca operar-nos al mateix dia!

—Almenys no estarem soles!

Comencem a riure les dues.

—A mi m'han dit que a la tercera sessió ja et comença caure el cabell i tu el tens intacte, és preciós!

—Et dic un secret?

—Com vulguis.

—És una perruca!

—No fotis, que fort! —li toco la perruca—. Doncs és genial!

—Ja ho sé.—diu rient.

Ens vam passar la tarda parlant. Té una filla que es diu Abigail i té la mateixa edat que la Samantha. El seu marit es va morir el mateix dia que va néixer l'Abigail. Estant acostumades a estar soles. D'alguna manera l'entenc. És com si fóssim iguals. M'alegro d'haver-la conegut. És molt divertida.

Em sento molt còmode estant al seu costat no com aquelles que em feien sentir molt incòmode.

—Així que estàs aquí eh?

M'he espantat molt. És l'exconvicte del taxi.

—Merda, Savanna corre! Anem al cotxe ara mateix!

—Tu véns amb mi! —diu l'home—. Ara no t'escaparàs!

—Qui és? El coneixes? —pregunta la Savanna.

—Després t'explico!

Comencem a córrer molt ràpid i l'home va darrera nostre. Després de córrer cinc minuts arribem al cotxe. La Savanna arranca el cotxe el més ràpid possible, el tio comença a córrer però no ens atrapa.

—Uf! Quina sort que hem tingut!

—Qui era?

—Avui al mati he anat amb taxi i no em volia deixar anar—dic sospirant— ho he passat fatal.

—Per això tens el morat?

—No, el morat és perquè estava corrent per arribar a l'hospital perquè pensava que anava tard.

—Eh! Al matí no tenies serrell—em mira amb cara sospitosa—no te l’hauràs tallat perquè no se’t vegi el morat i aquelles no et diguin res?

—Ehem...sí

—Ets un cas perdut.

—No fa falta que m’ho diguis.

La Savanna ha estat durant una bona estona callada.

—Què et passa? —li dic.

—No estàs cansada que et tractin malament?

—Forma part de la meva vida, ja estic acostumada a tot aquest món—dic

—Per què no has denunciat a aquest home?

—No sé, a veure és culpa meva d’anar amb taxi sola— la miro—. És normal veure a una dona i voler fer-li qualsevol cosa.

—No, no és normal, treu-te aquesta idea del cap— diu cabrejada —. No hi ha excusa per la violència, jo de tu el denunciaria.

—Tranquil·litza’t dona! Si la pròxima vegada em fa alguna cosa el denunciaré.

—I per això milers de dones moren cada dia per violència de gènere, perquè són com tu, esperen la pròxima vegada —em diu enfadada—. Sally, no li has de donar oportunitats al masclisme.

—A veure, tens raó però... no sé, des de petita m’han dit que si vas sola i doncs que la culpa és teva perquè bàsicament ets tu la que ha provocat.

—I tu creus que és veritat el que t’han dit?

—Clar que no! Però tothom pensa això.

—Tothom fa veure que pensa això però en el fons sap que no és veritat.

—Mai havia caigut en això—dic sorpresa.

—Em podries fer el favor de treure't aquestes idees del cap?

—Ho intentaré.

He convidat a la Savanna i la seva filla demà a casa.
Ens ho passarem increïblement bé.

~ Vacances? ~

A les quatre de la tarda han vingut la Savanna i l'Abigail. Hem mirat un munt de sèries totes juntes. Tota l'estona rient. La Samantha i l'Abigail s'han fet molt amigues. La casa s'ha quedat fet un desastre, crispetes i joguines per totes bandes! Però no importa, ens ho estem passant increïble.

—Mama, l'Abigail i la seva mare poden venir amb nosaltres a la platja? Si us plau! —diu la Sam

—Quan aneu a la platja? —diu la Savanna
Uf! No sé què dir.

—Aquesta setmana, estarem molt contentes si veniu amb nosaltres—diu la Sam—. Oi mama?

—Clar que sí! —contesto—. Savanna em pots ajudar a portar aquests plats a la cuina?
Anem a la cuina i parlo amb la Savanna

—No podem anar a la platja.

—Per què? Si ens ho passarem molt bé!

—Parla baixet! —dic enfadada—. El problema és que el divendres tenim quimio, no te'n recordes?

—Doncs tornem el dijous

—Però elles s'enfadaran, el pla era quedar-se fins diumenge.

—Bé però ja saben que tens càncer, ho entendran

—Aquest és el gran problema!

—No els hi has dit?

—Clar que no!

—Ja me n'encarrego jo

—Però no els hi diguis que tenim càncer.

—Sí, sí...

La Savanna els hi ha dit a les nenes que per qüestions de feina hem de tornar el dijous, al principi no volien però al final van acceptar.

Al diumenge ens vam dedicar a planificar el que faríem. Ens vam barallar molt i no ens posàvem d'acord però va ser venir la Savanna i arreglar-ho tot, en cinc minuts ho va fer tot. En canvi, jo em vaig passar més de quatre hores cridant amb les meves filles i sense resoldre res.

Al dilluns ens vam despertar molt d'hora, vam anar amb el meu cotxe. Ens vam passar tot el camí cantant. I després de set hores de camí per fi vam arribar. La nostra cabanya era preciosa i molt gran amb unes vistes increïbles.

—Que quedi clar que l'habitació gran és per mi! —dic quan acabem de deixar totes les maletes.

—Qui ha decidit això? —diu la Sam—. L'habitació gran és per a mi i l'Abigail!

—Ja! —diu l'Abigail

—No no! És per a mi, soc jo la que l'he triat. —dic firmament.

—Doncs qui hi vagi abans guanya—diu la Sam amb una mirada desafiant.

Comencem a córrer, una empenyent a l'altra, de moment vaig primera només em falta pujar l'escala i ja arribo. No sé si estar orgullosa de les habilitats que té la meva filla per guanyar. M'ha fet la traveta i he caigut rodant per les escales.

—Sam te'n penediràs! —dic mentre em miro si m'ha sortit algun morat.

—Més igual, l'habitació és meva! —diu la Sam.
Al final jo i la Mia ens hem quedat amb l'habitació més petita. Pobre de nosaltres! Almenys té balcó, ens hem de conformar.

Quan vaig a la sala d'estar em trobo a la Savanna sola. Crec que està meditant o no sé que està fent però és molt estrany. A vegades aquesta dona em fa por. Vaig de puntetes per no molestar a la Savanna per agafar la bossa de patates que hi ha sobre la taula però la Mia va corrents i l'agafa abans que jo.

—Tu també! —dic cridant— Si us plau dona'm la meva bossa de patates ara mateix!

—No! L'he a-a-gafat jo! —diu enfadada—Vol dir que és meva!

La Mia té dos anys, està a punt de fer-ne tres però us juro què sembla la meva mare. Fa una por horrible, ningú pot portar-li la contrària, si ho fas, saps que et farà la vida impossible.

La Savanna de cop para de fer aquells moviments i es gira.

—Perdó per molestar, ja me m'anava.

—No tranquil·la, com t'ho fas per tenir aquesta connexió amb les teves filles?

—Aquestes baralles?

—No m'has entès, vull dir, no sembles una mare, més aviat una germana gran.

—I això, és bo o dolent?

—Per a mi és molt bo, sempre he volgut ser així amb l'Abigail però no me'n surto, t'admiro molt.

—Emm...gràcies?

—Sally, ets tan perfecte que ni te n' adones.

—M'agrada més l'adjectiu única, és que perfecte crec que ningú ho és i ningú si apropa.

—Per què ho dius?

—Perquè cadascú entén la perfecció d'una manera, per exemple, per a tu ser perfecte és ser alta però per un altre és ser intel·ligent, entens?

—A vegades penso si estic parlant amb la verdadera Sally o amb una altra persona—diu sorpresa.

—Eh! Que no només dic ximpleries!

—Sí, sí, ja ho veig.

Les vacances van ser al·lucinants, ens ho vam passar molt bé. No van ser les vacances amb el pressupost més alt del món, però si tens una bona companyia no fa falta invertir tant per unes bones vacances.

El dijous al matí vam tornar cap a Frankfurt, cap volia marxar però totes les coses bones s'acaben.

~ Infidel ~

El divendres al matí vaig anar una altra vegada a l'hospital per la segona quimio. Em vaig trobar la Savanna i estàvem a la sala d'espera. Estàvem molt callades i ens anàvem mirant tota l'estona però no sé perquè ens va venir un atac de riure.

Tothom ens estava mirant, segurament es pensaven que estàvem malament del cap. Bé, una mica sí.

De cop i volta va passar el doctor Kriss i se'm va parar el riure de cop. Em vaig asseure bé.

—Hola Sally! Com et va anar la primera quimio?

—Molt bé, no he tingut vòmits ni res.

—Me n'alegro molt! Si tens algun problema no dubtis en visitar-me, d'acord?

—D'acord, moltes gràcies.

El doctor se'n va anar.

—Sally, aquest doctor està guapíssim! —diu la Savanna.

—Ja veus, va ser ell qui em va dir que tenia càncer.

—Ja m'hagués agradat tenir aquest tio, a mi em va tocar un vell rabiüt.

Vam començar a riure una altra vegada.

Quan vam acabar la quimioteràpia la Savanna em va dir si podíem anar a dinar a un restaurant a prop de l'hospital. Com que les nenes sortien tard de l'escola

perquè tenien extraescolars vaig acceptar. La meva mare aniria a buscar la Mia a la guarderia.

Vam entrar al restaurant i ens vam asseure. Jo vaig demanar espaguetis i la Savanna una truita francesa. A la taula del costat hi havia un home que em resultava molt familiar. Era en Miles, abraçant a una dona, m'estava sent infidel? A veure, no ens considerem parella, però estem casats, un mínim de respecte hi hauria d'haver. M'aixeco de la taula, no puc aguantar que em tornin a faltar al respecte, perquè jo també valc.

—Miles, què fas amb aquesta dona? —dic enfadada.

—Amor, qui és aquesta dona? —diu la dona que està al seu costat.

—No ho sé, no la conec —diu xiuxiuejant.

M'ha vingut un flashback de quan li vaig fer el mateix a la Savanna. Però faré una cosa que ella no va fer, respondre.

—Miles, saps què? No tornis a casa, ja no ets de la família.

Em va ignorar, potser pensava que era la Sally d'abans, la que tenia por. Em dirigeixo cap a la Savanna.

—Me'n vaig cap a casa, he de fer una cosa que hauria d'haver fet fa molt temps.

—Ho sento per haver-te portat aquí Sally, no sabia que hi era.

—Tranquil·la, al contrari, gràcies per haver-me obert els ulls.

Entro a casa. Hi ha la Sam.

—Com és que ets aquí? No tenies extraescolars?

—Sí, però em trobo malament.

—Jo també odiava el professor Stufford i per això sempre feia veure que estava malalta.

—Com m'entens mama! —diu mentre m'abraça.

Me'n vaig cap a l'habitació. Agafo tota la roba d'aquell tros d'ase i ho poso tot en una bossa. A continuació, obro la porta de casa i la deixo a les escales.

Al cap de cinc minuts, toquen la porta. És en Miles.

—Sally, obre la porta!

—Qui és? —diu la Sam

—No ho sé, no el conec! —dic fort perquè em senti en Miles.

La Sam mira per l'espill de la porta.

—Mama, això ho hauries d'haver fet fa temps.

—Ho sé filla, ho sé —dic mentre l'abraço.

En Miles recull la seva roba i se'n va. Tinc la mateixa sensació de quan et treus una espina. Que bé que em sento ara.

He fet tot el possible per millorar la nostra relació, realment ni teníem relació, però és impossible. Volia que les meves filles tinguessin un pare, però, no un qualsevol, un bon pare. Llàstima que alguns no pensen en els altres, només es volen a ells mateixos, sobretot quan no ets responsable de res.

No li costava res formar part d'aquesta família, de ser feliç, de simplement tenir a unes persones que t'estimin i que saber que sempre t'ajudaran, costi el que costi.

Però alguns prefereixen perdre-ho tot. Potser per por, però no s'adonen que la família és l'única que s'adaptarà a tu, independentment de com siguis. És el teu refugi.

TERCERA PART

Per què no puc caminar pel carrer sense comentaris?

És el meu cos l'únic tret per als ulls dels homes?

FUGAZI, *Suggestion*.

~ Nou look ~

Avui després de la tercera sessió de quimioteràpia he anat a l'oficina de treball. Resulta que no m'està afectant gaire la quimioteràpia, a vegades tinc marejos però res més. Per això penso que puc treballar mitja jornada. He donat el meu currículum i m'han dit que ja em trucaran, això espero.

Mentre tornava cap a casa he vist una associació sobre el càncer de mama. Es poden fer donacions de cabell.

Com que tinc el cabell bastant llarg, el vull donar abans que em caigui. Recullo les meves filles de l'escola i anem a casa. Mentre elles estan dinant jo vaig al lavabo a tallar-me'l. No em puc creure que estigui fent això, de petita si em tallaven el cabell plorava molt, no m'agrada tenir-ho curt. Potser el càncer no és una malaltia que et vol fer mal, t'ajuda a valorar el que tens, a ser millor persona, a ser solidari. Et posa a prova, i sí, et pot vèncer però no t'has de rendir.

Busco les tisores, fa molt de temps que no les utilitzo. L'última vegada va ser quan la Sam tenia quatre anys. Va plorar molt, a ella també no li agrada que li tallin el cabell. Ara el té molt llarg.

Em faig una cua. Ja no hi ha marxa enrere. Les fulles afilades de les tisores travessen el meu cabell castany. Semblo una altra persona. No em reconec, potser la

Sally del passat ja no hi és, potser soc la nova Sally, sento que ningú em pot parar. La Savanna té raó, soc increïble, i no està malament pensar que ets increïble, sento que ho soc de veritat. I cadascú de nosaltres som increïbles a la nostra manera. Sense la Savanna no sé què faria. L'estimo molt.

Agafó la màquina d'afaitar, prefereixo rapar-me abans que em caigui el cabell.

—Mama, què estàs fent? —diu la Sam escandalitzada.

Hagués tancat la porta, que ximple que sóc!

—Vull donar el meu cabell a l'associació que hi ha aquí al barri.

—A l'escola ens han parlat d'aquesta associació que ajuden a les dones amb càncer de mama.—diu la Sam mirant les tisores —.Però no entenc per què t'has de rapar si ja te l'has tallat.

Aquesta nena em mata, pregunta massa.

—No sé com explicar-t'ho, Sam.

—Mama, tens càncer? —diu mentre els ulls se li omplen de llàgrimes.

—Sí filla, però no és res greu, t'ho prometo. —li dic mentre l'abraço.

—Per què no m'ho has dit? —diu mentre plora.

—No et volia preocupar, Samantha.

—Mama, t'estimo molt.

—Jo també.

—Vols que t'ajudi a rapar-te? —diu mentre em somriu.

—Clar que sí!

La Sam no ho fa gens malament. Podria ser perruquera perfectament, Això sí, no paràvem de riure. Li he explicat les ximpleries que fem jo i la Savanna quan anem a quimioteràpia. Li he parlat sobre el doctor Kriss, la perruca de la Savanna i molt més.

—Mama, ja he acabat—diu la Sam aguantant-se el riure.

—T'estàs rient de mi!? —dic cridant.

—Sembles un cap d'ou! —diu pixant-se de riure.

Em miro al mirall. Començo a riure, la Sam té molta raó.

—Em vull tallar el cabell, el vull donar —diu la Sam decidida.

—No fa falta que ho facis Sam, no t'agrada tenir el cabell curt.

—Mama, jo vull ajudar, ho necessito fer.

—Segura?

—Seguríssima—diu somrient—. A més a més, el cabell creix.

Li faig una cua i li tallo sense pensar-ho. La Mia ve cap a nosaltres.

—Ma-ma! Talla'm el cabell!

La Mia té el cabell una mica curt però també li tallo perquè li feia molta il·lusió.

—Va fem-nos una foto! —diu la Sam emocionada. Hem quedat precioses. Després de berenar, ens hem vestit i m'he posat un turbant. L'associació estava plena de gent, els hi he donat el cabell en unes bosses

especials. Ens han donat les gràcies i m'he sentit molt bé, són paraules que t'alegren moltíssim.

Després de sortir d'allà, hem anat a un parc. Hi havia l'Abigail i la Savanna. S'han sorprès.

—Però que maques! —diu la Savanna

Ens hem passat la tarda jugant. He arribat a casa cansadíssima. No sé com els nens i les nenes no és cansen. M'he posat el pijama i m'he llançar al llit. Que còmode que és per favor.

Després de dues setmanes, m'han trucat per anar a l'oficina de treball. He agafat el tiquet de torn i després de mitja hora m'ha tocat. La tia que m'ha atès tenia com uns quaranta anys i se la notava molt amargada. M'assec a la cadira:

—Hola—dic amablement.

—Nom i cognom—diu la senyora.

—Sally Norman.

—Com!?

—Sally Norman—dic més lent

—A veure si posem noms i cognoms més normals eh!

Mai he vist una persona tant rabiüda! La senyora comença a introduir les meves dades a l'ordinador.

—Dues empreses han acceptat el teu currículum, però abans de fer l'entrevista necessiten saber algunes coses.

—Pregunti.

—Ets mare?

—Sí.

Què importa si soc mare o no?

—Quants fills?

—Dues filles.

—Edats?

—Nou i dos anys.

—Estàs pensant en tenir-ne un altre?

—I jo què sé!

—Diem que sí—diu la senyora mentre escriu.

—Doncs ja estaria, si li arriba un correu torni a venir, si no li arriba és perquè no l'han agafat.

Vaig sortir d'allà marejada. Que si m'agafaran? Òbviament que no. És trist que per ser mare no t'agafin si no és que els teus fills son grans o la teva parella no treballi. Però jo no tinc parella i les meves filles són petites.

Però si segueixo sense treballar durant més temps tindrè problemes. Necessito trobar una feina ja. La Savanna també està amb el mateix problema. Però ella no és pels fills sinó perquè ha dit que tenia càncer de mama.

Imagineu-vos si saben que jo també ho tinc. Totes les empreses em girarien l'esquena, absolutament TOTES.

~ Estimada mort ~

—Fa mal morir? —pregunta la Savanna mentre està meditant.

—No ho sé, depèn de com et moris —responc
El bosc està fosc però els arbres deixen passar alguns raigs de llum. El so del riu xocant entre les roques em tranquil·litza molt.

—Faria mal morir de càncer de mama? —diu la Savanna

—Per què em preguntes això? —dic mentre m'aixeco.

—Trobo a faltar la meva mare.

—Però no havies dit que ho havies superat?

—És difícil acomiadar-se de qui no vols que marxi.

—Entenc que et faci mal, és normal—dic mirant-la—. Una mare no es pot substituir per res del món.

—Creus que m'estarà observant?

—Està orgullosa de tu, això no ho dubtis.

L'aigua del riu està freda, molt refrescant. M'apujo els pantalons. Poso el peu dret i després l'altre lentament. Moc els peus. La Savanna també s'apuja els pantalons i abans d'entrar al riu encén l'altaveu que porta amb ella i posa la cançó *Million Reasons* de *Lady Gaga*.
Després entra al riu:

—Va Sally, vine —diu mentre somriu—. O tens por?

—Por tindràs tu quan caiguis a l'aigua!

Començo esquitxar a la Savanna

—Te'n penediràs! —crida

Hem quedat totalment xopes abans que s'acabés la cançó. Ens hem assegut a les roques per assecar-nos

—Escolta la lletra atentament —diu la Savanna.

Tanco els ulls i escolto la lletra. Les llàgrimes de la Savanna ressegueixen la seva cara. De cop penso què faria sense ella, m'ha ajudat molt i mai em cansaré de dir-ho.

—Aquesta cançó me la cantava sempre la meva mare quan estava a l'hospital—diu la Savanna—. I sempre plorava perquè no volia que marxés.

Torno a repetir la frase que més m'ha marcat la cançó

—Tinc cent milions de raons per anar-me'n.

—Però, només en necessito una de bona per quedar-me—continua la Savanna.

—Quina és la raó perquè la teva mare s'hagués quedat?

—Això és el que li pregunto a l'estimada mort.

—Per què estimada?

—Quan desapareixem d'aquest món, desapareixen els familiars, els amics. Però la mort està sempre allà per acollir-te.

—La mort és bona? —pregunto

—No té per què ha de ser dolenta—em contesta —.
El problema és que sempre ho associem a coses dolentes.

Durant un moment vam estar callades. Quan penses que algun dia s'acabarà tot això sents por.

—Sally, tinc por que el càncer em venci.

—No ho farà pas Savanna, tu ets més forta.

—Això espero —diu trista —. Comença a fer fred, no?

—Sí, millor anem a casa.

~ Els homes també sumen ~

Vaig anar a buscar a la Sam després de dinar. Avui tenien una hora més de classe. L'espero amb el cotxe a la porta de l'escola. Veig que surt amb un nen, mai l'havia vist, però s'ho estan passant molt bé. S'acomiaten i la Sam puja al cotxe.

—Com ha anat el dia? —li pregunto a la Samantha.

—Perfecte!

—Et veig molt emocionada, qui és aquell? —li dic picant l'ullet.

—Mama! Només som amics.

—Clar —dic rient—. I les teves amigues què tal?

—No em parlen—diu la Sam—. Ja no són les meves amigues.

—Per què!?

—Avui quan estàvem al menjador, aquell nen que es diu Oliver estava sol. —comenta la Samantha—. No sabia per què i vaig preguntar a les meves amigues com és que ell estava sol. La Sara m'ha dit que semblava una nena i jo li he dit que no entenia el problema. Elles em van dir que no podíem anar amb ell ja que era “estrany”. No sé per què, m'he aixecat i m'he assegut amb ell. He trobat molt injust que li facin allò per ser com és.

—I l'Oliver et cau bé?

—Mama, és la millor persona que he conegut a la vida! —diu entusiasmada—. És molt intel·ligent, ho sap tot, he après moltes coses. A més a més, és molt divertit! Mai m'havia sentit tan còmode amb una persona. Però tots m'han començat a mirar malament. Quan hem entrat a classe no m'han volgut parlar. Tothom m'ignora com l'Oliver. Però no passa res, no s'adonen que som increïbles.

—Sam, gràcies per ser com ets—li dic somrient—. En aquests mesos t'has tornat una dona!

La Sam es posa vermella.

—Mama, què vol dir feminista?

—Per què m'ho preguntes?

—L'Oliver m'ha dit que ell és feminista.

—Ser feminista és lluitar pels mateixos drets entre la dona i l'home—li explico—. Com saps, en aquest petit món els homes tenen més privilegis que nosaltres.

—I per què l'Oliver vol ser feminista? —diu sorpresa—. Ell té tots els privilegis perquè és un home.

—L'Oliver és feminista perquè és bona persona i no ho vol tot per a ell.

—I si és bona persona, per què els de la classe l'odien?

—Perquè costa molt ser just, ho sabies?

—Puc ser feminista?

—Vols estar en un món on els homes i les dones tinguem les mateixes oportunitats?

—M'encantaria.

—Benvinguda al club de feministes!

—Mama, i si algú de la classe vol ser-ho?

—Tu només digues que tant homes com dones estan convidats a lluitar per la igualtat.

La Sam ha canviat molt. Està madurant sola i això és increïble. Crec que ella i l'Oliver seran grans persones i no ho dubto gens.

—L'Oliver m'ha dit que la seva mare va morir fa anys —diu trista—. Però diu que ell i el seu pare estan ajudant-se mútuament per ser feliços.

—L'Oliver serà un gran amic —li dic a la Sam—. No el perdis mai.

—Això espero.

Durant tota aquesta setmana la Samantha ha tornat de l'escola feliç. Crec que per fi s'ha trobat a ella mateixa. Cada dia l'Oliver, l'Abigail i la Sam queden junts per fer deures i jugar. Cadascú d'ells és diferent però comparteixen la mateixa passió construir un món just.

Com a mare, no em puc sentir més orgullosa d'aquest equip i la Savanna també ho pensa.

~ Tu no ets normal ~

Ja estic acostumada a anar a l'hospital. Ja no tinc por d'aquest edifici, podria dir que és la meva segona casa. No està malament, al final t'acabes fent amic de tots, fins i tot et saluden amb un somriure i això s'agraeix molt. Em falta una quimioteràpia. De moment m'han dit que vaig molt bé tot i que és normal que m'estigui afectant més. De vegades vomito o no tinc forces per fer res però aquí estic, lluitant.

Estic esperant a la Savanna que surti de la consulta. Avui li diuen si va bé o no. Al cap d'una estona, s'obre la porta, és la Savanna, està molt desanimada. Li pregunto què li han dit i m'ha contestat que tot va bé però està una mica cansada. No sé què li passa aquests dies, no m'ho vol explicar, només em contesta que està cansada.

Potser encara està pensant en la seva mare. És dur, però, sempre en el nostre camí hi haurà algú que ens deixi i haurem de seguir sols. Difícil però no impossible.

La Savanna s'ha quedat a l'hospital perquè diu que necessita firmar una cosa. Jo he marxat caminant. Sé que no m'ha dit la veritat perquè se li nota molt quan menteix però no li he volgut dir res perquè se la veu molt cansada.

Avui he anat caminant. Per fi ha sortit el sol i no ja fa tant de fred.

De lluny veig una paradeta i vaig cap allà. És un sorteig de unes vacances a Malta. No hi perdo res en provar sort. Quina il·lusió em faria anar a Malta, diuen que és preciós.

Una dona se m'acosta.

—Bon dia. Voldria participar en el nostre sorteig?

—M'encantaria —dic.

La dona agafa un full.

—Ompli aquest paper i ja estarà participant —diu simpàticament.

Mentre estic omplint el paper s'acosta una dona que sembla de la meua edat.

—Hola! M'agradaria participar en aquest sorteig.

—Ho sento però tu no pots participar.

—Per què? —diu la dona.

—És que no és per gent com tu.

Paro d'escriure i escolto la conversa.

—No entenc el problema.

—Tu no ets com nosaltres, entens?

—Què passa amb mi?

—Tu no ets normal.

Deixo el full i miro a la dona.

—Per què no tingui el mateix color de pell s'ha de considerar que no és normal!? —dic enfadada—. No t'has plantejat mai que potser ets tu la que no és normal?

—Tu no tens res a veure en això.

—Saps què? —dic mentre estripo el full—. No vull participar.

—Senyora no fa falta que ajudi a aquesta immigrant.

—Marxem? —li dic a la dona amb un somriure

—Escolta, no fa falta que facis això per mi.

—Mira, si ningú li para els peus, el racisme seguirà creixent —li dic—. Així que si us plau deixa'm ajudar perquè vull acabar amb això ja.

—Gràcies —em diu mentre m'abraça

—Gràcies a tu —li dic—Com et dius?

—Deborah.

—M'encanta! —dic mentre ella somriu.

—Sento pena per tu. —diu la dona a la Deborah amb cara de fàstic

—Jo no sento res per tu. —contesta la Deborah.

Aquesta tia és la bomba! No podia evitar riure. Quan marxem, la Deborah es gira i li diu:

—Espero que la resta del teu dia sigui tan agradable com tu!

Ens hem passat el camí parlant sobre la dona del sorteig. La Deborah en sap molt bé imitar, m'he fet un fart de riure impressionant. Després hem anat a la cafeteria que sempre vaig, bé, anava. Abans d'entrar he vist que a la porta han posat un cartell de que buscaven personal, estaria bé treballar aquí, penso. Després entrem, ens asseiem i comencem a parlar:

—Perdó per preguntar tant, però, com és que portes aquest turbant?

—Tranquil·la no m'importa que em preguntin. —dic amablement—. Me'l poso perquè tinc càncer de mama

—Doncs no se't nota.

—No entenc per què m'ho dius.

—Normalment quan algú té una malaltia està desanimat, dèbil —m'explica—. Però tu sembles molt forta, com si ningú et pogués vèncer.

—El càncer et canvia totalment—li dic—. M'ha transformat.

—No et fa por dir el nom d'aquesta malaltia—diu sorpresa—. Ho dius com si no fos res.

—Quan una cosa comença a formar part de la teva vida t'hi acabes acostumant.

—A mi m'ha passat el mateix —diu acariciant la seva panxa—. Ja estic acostumada amb els seus cops de peu.

—Estàs embarassada?

Em diu sí amb el cap

—I és nen o nena? —dic emocionada.

—És una nena —diu somrient.

—Quina il·lusió! —li dic mentre li toco la panxa—.

I ja saps com li diràs?

—No, encara ho estic pensant —em diu—. Vull que sigui un nom molt especial.

—Quan et falta?

—La setmana que ve ja seran nou mesos.

—Falta poc doncs!

—Sí, però... —diu sospirant—. Tinc por.

—Per què?

—Potser, la meva filla no està preparada perquè la tractin diferent per tenir un color de pell que no predomina aquí —diu la Deborah—. Potser, s'acabarà odiant per ser com és.

—No ho crec.

—Per què? —diu sorpresa.

—Jo penso que si té una mare com tu, forta, valenta i preciosa no tindrà per què sentir-se així. —li explico—. Perquè estarà orgullosa i ningú serà capaç de fer-li sentir-se així ja que sap que ella és com tots els altres. Se li omplen els ulls de llàgrimes.

—No és tan fàcil com penses —diu trista—. Mira, sempre dic que no em fa mal que em critiquin, però, no és veritat. A vegades quan estic sola penso si de veritat millorarem perquè no puc aguantar que cada dia algú em discrimini.

—Bé, jo també he passat més o menys per això.

—No Sally, no has passat per això —diu mentre les llàgrimes comencen a caure—. No saps el que se sent quan tothom et mira amb cara de fàstic, quan els saludes amb la mà i es netegen ràpidament, quan et tracten com un ésser estrany. És dur, però al final t'acabes acostumant com dius tu.

En aquest precís moment una dona en la zona de barres comença a parlar en veu alta i se la veu molt

disgustada. Jo i la Deborah ens vam acostar per veure què passava.

Aquella dona vestia d'una manera poc comuna, anava tapada. Només se li veia la cara.

~ El vel tapa el meu cabell no la ment ~

La dona era com nosaltres. No l'acceptaven per com era. Resulta que ella havia enviat el seu currículum pel cartell que havia vist a la porta i l'havien acceptat per ser cambrera a la cafeteria . Avui quan ha vingut ha treballar li han dit que s'ha de treure el vel que porta al cap.

—No entenc per què m'he l'he de treure —diu la dona.

—És política d'empresa —diu el senyor de la cafeteria.

—Doncs jo no veig que posi res sobre portar el vel o no.

Cada vegada hi havia més gent escoltant la conversació.

—Però és que dones una mala imatge —diu el senyor.

—Per portar un tros de tela al cap és donar mala imatge? —intervé la Deborah.

—Senyora, vostè no s'hi ha de posar —diu el senyor enfurismat.

—Em sembla que vostè no s'hauria de ficar amb les creences i la manera de vestir dels altres, no creu? —continua la Deborah.

—No és normal portar això sobre el cap.

—I vostè creu que és normal això que acaba de dir?
—diu la Deborah plorant—. Quan serà el dia que no se'ns jutgi pel nostre físic i se'ns valori per les nostres qualitats, si us plau, necessitem canviar, necessitem ser tolerants. Trobo injust això que està fent i el que em sembla més trist és que vostè no és l'únic.

La Deborah abraça a la dona.

—Però per què vas tant tapada? —diu el senyor rient-se—. Saps què vol dir evolucionar? Bé, potser el vel no et deixa pensar!

Tothom va començar a riure.

—El vel tapa el meu cabell no la ment—diu la dona
—Jo vaig vestida com vull i ningú em diu com he d'anar. Espero que algun dia vegis que no tot és físic.
La gent va callar.

—Què passaria si algú et tractés igual que ella? —diu la Deborah plorant—. És indignant que passin aquestes coses, us ha de quedar clar que tots som diferents i no importa.

El senyor no sabia què contestar. Es va crear un silenci sepulcral. Tots estaven avergonyits.

—M'agradaria que arribés un dia —dic agafant la mà de la dona i la Deborah—. On cadascú de nosaltres pogués respectar-se a si mateix i als altres. On no es jutgi una persona per la seva raça, religió o per qualsevol altra condició. On cada persona es pogués sentir còmode en aquest petit món.

Les tres ens dirigim a la porta.

Quan sortim, les faig pujar al meu cotxe. Em recorden a mi, quan estava a la cafeteria i la Savanna em va ajudar. Les vull portar cap a ella, segurament estarà al bosc així que em dirigeixo allà.

—Com et dius? —li diu la Deborah a la dona.

—Em dic Hanan —diu tímidament—. I vosaltres?

—Jo em dic Deborah i ella és la Sally.

—Porteu molt de temps com amigues?

—Que va!. Ens hem conegut al matí —dic.

Li hem explicat què ha passat al matí amb la Deborah. Em sembla increïble que hagi vist dos casos semblant en només un dia. Segurament no era conscient de la gravetat del problema, hi haurà milers de casos semblants cada dia i ningú fa res per parar-ho.

La Hanan ens ha explicat el significat del seu nom, vol dir compassió. És un nom preciós. A més, ella és dissenyadora de moda però no ha pogut trobar un espai dins d'aquest món pel simple fet que porta el vel. La Hanan diu que no se'l vol treure perquè forma part d'ella. M'encanta aquesta dona, és tan decidida i valenta.

Ja hem arribat al bosc. Baixem del cotxe i ens dirigim al fons del bosc, on està sempre la Savanna. No està sola, hi ha la seva filla i un home. Mai l'he vist. Ens acostem i la crido.

—Savanna!

—Mama, què fas aquí!? —diu la Sam.

—Sam? Què feu tu i la Mia aquí?

—No t'ho puc explicar.

Ens acostem cap on està la Savanna.

—Hola —em diu.

—Un simple hola? Em pots explicar què fan les meves filles aquí?

—Ah, les he anat a buscar a l'escola.

—No fotis, no ho veig! —dic burlant-me—. Amb quin permís?

—Sally, no importa —em diu—. Què fas tu aquí?

—Ara que hi penso, no recordo perquè he vingut aquí.

—Ehem... —fa la Deborah.

—Ah! Perdoneu noies! —dic avergonyida—. Savanna et presento la Hanan i la Deborah, unes dones increïbles.

—Encantada —diu la Savanna mentre les saluda.

—Igualment! —contesten.

—Hola Sally! —em diu l'Oliver mentre m'abraça.

—Hola rei! —li contesto mentre li faig un petó.

Em giro cap a la Savanna:

—També has recollit l'Oliver! Aquesta era la feina que tenies al matí? Per això posaves excuses! —dic sense respirar—. Et creus que pots anar recollint a nens petits sense preguntar? El pare de l'Oliver estarà molt preocupat, l'hem de tornar ara!

—Calma't Sally! —diu la Savanna—. Mira, ell és el pare de l'Oliver.

—Hola! Soc en Nicolás —diu amb un somriure—. L'Oliver m'ha parlat molt bé de tu! Ets una mare increïble.

—Encantada! —li dic mentre el saludo—. La Sam també m’ha parlat molt bé de tu, sobretot dels teus pastissos!

—Sí, a tothom li agraden! —diu mentre riu—. N’he portat, després podràs tastar-ne.

—Que bé! —exclamo.

—Asseieu-vos bé, comença la funció!

—Quina funció? —pregunto.

—Ara ho entendràs —diu en Nicolás.

Jo, la Hanan, la Deborah i en Nicolás ens asseiem sobre una pedra gran i llarga que hi ha a la vora del riu. Encenen unes llanternes que fan de focus i surten la Sam, l’Oliver, l’Abigail, la Mia i la Savanna. No entenc que està passant.

~ Sorpresa ~

—Avui, una dona molt especial va néixer— diu la Mia.

—Una dona, que fa vuit mesos va començar amb una revolució —continua l'Abigail.

—Es va adonar que havia d'acabar amb tots els prejudicis —diu l'Oliver—. Ja que no se sentia còmoda amb ella mateixa.

—Aquesta dona ha substituït les seves noranta-nou imperfeccions—diu la Sam mentre em mira—, per un cor noble, ple de justícies.

—I per això, li volem agrair per formar part de les nostres vides.

—Moltes felicitats Sally Norman! —criden tots.
No he pogut evitar emocionar-me.

—Sabeu que no recordava que avui era el meu aniversari?

Tots comencen a riure.

—Estàs tan concentrada en canviar el món que ja ni penses en tu —diu en Nicolás.

—Però m'agrada no pensar en mi.

—Per què? —diu la Hanan

—Potser és perquè encara no m'estimo suficient.

—Però mama, fa setmanes que no comptes les teves imperfeccions!

—Com saps que conto les meves imperfeccions?

—Mama, ho veig tot i ho sento tot! —em diu fent-me una ganyota.

—No em diguis que et fa por comptar-te les imperfeccions per si te n'ha sortit alguna de nova — diu la Deborah amb una mirada desafiant.

—Bé...mmm...més o menys...

—Quan creguis que ja t'estimes fes-ho, d'acord? — diu la Savanna.

—Ho intentaré. —li dic mentre l'abraço—. Gràcies per ajudar-me.

—Gràcies a tu també.

La Savanna encén l'altaveu i posa una cançó molt especial per nosaltres. Va ser la primera que vam escoltar juntes, és *Feel it Still* de *Woodstock*. Tots comencem a ballar com bojos, no podem parar de riure. Després de la bogeria, els adults ens hem assegut i hem començat a parlar.

M'encanta la manera de parlar d'en Nicolás. Et persuadeix. Et fa sentir com si formessis part de la història que explica, és increïble. Troba a faltar la seva dona. Va morir de càncer de mama. Quan ho explicava se'ns queien les llàgrimes. La seva dona era increïble. Ella va lluitar fins l'últim moment però l'estimada mort se la va emportar perquè estava patint molt. El càncer estava molt avançat. En Nicolás diu que va morir somrient, mai havia vist una cosa tan maca.

Després expliquem la Deborah, la Hanan i jo el que ens havia passat. En Nicolás diu que cada dia veu

discriminacions i no pot suportar-ho. Assegura que ahir una parella d'homosexuals els van pegar al mig del passeig.

—Mai he entès aquest odi —diu la Hanan—. No importa a qui estimis o en què creguis. S'ha de fer alguna cosa ja.

—Estic totalment d'acord —diu la Deborah.

—Jo també, hem de parar ja amb això —diu en Nicolás.

—Nico, tu treballes? —pregunta la Savanna.

—No, per què?

—Però és perquè no vols o perquè no et deixen?

—Perquè sempre poso en el currículum que soc feminista i això espanta a les empreses. Com si el feminisme fos dolent.

—Acabo de tenir la idea més boja del món—diu la Savanna—. Però m'heu de dir sí, abans que us ho expliqui.

No sé si confiar en la Savanna perquè realment està molt boja. Potser ens posa en un problema i tot!

—Crec amb tu —diu la Hanan.

—Jo també —diuen la Deborah i en Nicolás.

—I tu Sally? —diu la Savanna.

—No sé, em fas por.

—Va Sally, fes-ho per nosaltres —diu la Hanan.

Tots em miren amb cara de pena.

—No sé...

—Si us plau Sally!

—D'acord!

Tots riuen inclosa jo.

—Ens expliques què vols fer Savanna? —li dic.

—Tots tenim una cosa en comú—diu—. Sabeu què és?

—Que tots estem bojos? —dic fent ganyotes.

—A part d'això—diu la Savanna mentre riu.

—No treballem? —contesta la Hanan.

—Això és!

Ens comença a explicar la seva idea. Resulta que en Nicolás ha heretat la fàbrica del seu pare que està impecable i sap com gestionar el funcionament d'una empresa. La Savanna és comptable, la Hanan com m'havia dit és dissenyadora de moda i la Deborah és empresària i experta en màrqueting però ningú la vol contractar perquè està embarassada. I jo, la veritat és que no serveixo per molt. A veure puc ajudar en assumptes fiscals ja que conec molt bé aquest món perquè soc jutge, però crec que en comptes d'ajudar faré nosa, sincerament.

Quan la Savanna acaba d'explicar això diu que vol crear una empresa de roba. No crec que funcioni. Ella especifica que no serà una empresa qualsevol. Serà roba sense gènere, ni per homes ni per dones, per tots. Seran simples, però amb unes paraules que d'alguna manera faran que siguis la millor versió de tu. Paraules que t'ajudaran.

Mentre la Savanna ho està explicant penso en aquelles paraules que em feien mal, i penso feien perquè ara sento que no em poden fer mal perquè no

tenen valor. Durant aquest temps he après que no tot el que et diuen sobre tu és veritat, alguns et volen fer mal. Ja sé que pot semblar molt obvi, però, quan ets insegura, tot et fa mal.

A veure, la idea de la Savanna és molt bona però bastant complicada la veritat. Però, com que necessito un treball ja, he d'acceptar-ho. Hem quedat demà a casa meva per parlar sobre el tema més a fons i organitzar-nos.

Els nostres nens no paren de riure i ballar. En Nicolás mira a la Savanna i li diu:

—Ho porto ja?

—Sí —contesta la Savanna.

—Què ha de portar? —pregunto.

—Ara ho veuràs —em respon.

Tots comencen a cantar la típica cançó d'aniversari. Jo em giro i veig en Nicolás amb un pastís molt gran amb trenta espelmes fet per ell.

—Moltes felicitats, moltes felicitats... —canten tots.

Em poso vermella.

—No calia —dic avergonyida.

—Va Sally, bufa les espelmes i demana un desig— diu en Nicolás.

M'aixeco, penso el meu desig i bufo.

Ha sigut un gran dia.

~ El desig ~

Mai he celebrat el meu aniversari. Avui ha estat la primera vegada i no sabia com reaccionar, no m'ho esperava. Bé, ni sabia que era el meu aniversari. A la meva família mai els hem celebrat perquè ho veuen com una ximpleria celebrar que tens més anys. Segons ells hauries d'estar trist perquè et fas vell.

He de reconèixer que tenen raó, és una ximpleria però també és una excusa per quedar amb els que més estimes. Només veure la il·lusió que hi havien postat els més petits, m'ha omplert de satisfacció. Però sobretot ho agreixo a la Savanna per haver pensat amb mi i en Nico. En especial a ell perquè sense conèixer-me en persona ha volgut ajudar amb la sorpresa perquè li han explicat com soc. És increïble que algú pensi amb tu i dediqui al seu temps en preparar una cosa per a tu. Per cert el seu pastís estava boníssim!

Potser mai he celebrat el meu aniversari perquè no he tingut ningú amb qui celebrar-ho. A veure tinc família però mai ens hem portat bé, només amb la meva mare i el meu germà gran. Durant tota la meva infància i adolescència he sigut la estranya de la família. I amics n'he tingut pocs però mai els he arribat a considerar amics de veritat. Me'n recordo quan els de la classe portaven els seus regals d'aniversari. Sempre li deia a

la professora si podia anar al lavabo. Em tancava i plorava en silenci. Plorava perquè jo mai m'havien regalat una joguina. No volia res de l'altre món, jo volia un cotxe de joguina. Però el meu pare em deia que les nenes no jugaven amb cotxes. Jo li preguntava per què i ell em deia que jo no era un nen. Però els meus germans sempre tenien cotxes pels seus aniversaris. Una vegada vaig anar a agafar un cotxe i el meu germà petit em va veure. Va anar corrents al meu pare i li va dir. El pare em va portar a la meva habitació i em va jurar que en tota la meva vida no rebria un regal d'aniversari perquè jo era un fracàs. Ell no volia que estudiés ni que tingués contacte amb el món exterior. Va ser la meva mare qui em va ajudar perquè em deixes estudiar.

És dur que el teu pare s'avergonyeixi de tu, per ser una nena.

Fa com vuit anys que no parlo amb ell. No el trobo a faltar, ja sé que és el meu pare, però no oblidaré mai el que m'ha fet.

Recordo com la meva mare em consolava, em deia que canviaria algun dia, que ell m'entendria. Doncs ja tinc trenta anys i encara no veig que hagi canviat.

L'única joguina que tinc és un petit cotxe que està totalment destrossat. Me'l va donar el meu germà gran abans de marxar cap a Frankfurt am main. Tenia molta por perquè si el pare descobria que me l'havia donat ell rebria les conseqüències. Per sort no va ser així. Quan estàvem a l'aeroport em va dir que si fos per a ell

m'hagués donat tot els seus cotxes però que el papa no li deixava. No vam evitar plorar. Però bé, això ja és història passada.

M'he posat nerviosa quan en Nicolás m'ha dit que demani un desig. Mai havia demanat un desig en el dia del meu aniversari, és més, el meu únic desig era ser un home.

M'han vingut moltes coses al cap. Però ho tenia clar, desitjo acabar amb aquests prejudicis socials. Sé que no ho puc fer sola però tinc uns amics genials que ho volen fer a través de les paraules.

~ Revolution~

Avui a la tarda els meus amics han vingut per planificar com ho farem això de l'empresa. Els nens s'han quedat a l'habitació de la Sam i nosaltres a la sala d'estar.

En Nico ens ha portat fotos de la fàbrica del seu pare. És petita però molt moderna i acollidora. Ha dit que ell s'encarrega del registre de l'empresa, els materials, els proveïdors. Li hem dit que és molta feina per a ell, però diu que té dos amics que els hi agradaria ajudar. La Hanan ja ha dissenyat algunes camises i són guapíssimes. N'hi ha una en concret que m'ha agradat molt. Té una frase que posa: “La revolució feminista es comença canviant des d'un mateix.” És totalment cert. Quan vaig canviar la meua negativitat vaig començar a comprendre el món. En cada camisa hi ha una il·lustració diferent que ho ha dibuixat la Hanan amb l'ajuda de la Sam, l'Abigail i l'Oliver. Són grandíssims aquests nens! La Savanna ha fet els pressupostos la Deborah i jo l'hem ajudat. Hem acordat que el quaranta-cinc per cent dels beneficis els destinarem a associacions feministes.

Com que hem acabat d'hora, en Nico ens ha portat a la fàbrica. Tots estàvem contents. Allà hi havia els seus dos amics. Ens han presentat. Són tan encantadors! Un és en Michael i l'altre en Jacob. Són parella i molt

divertits. Ens han ensenyat la fàbrica i com ho organitzarem tot.

Quan hem acabat ens ha dit en Nico que havíem de triar un nom per l'empresa. Tots ens hem quedat paralitzats perquè no havíem pensat res sobre això. Ens vam passar hores i hores debatent sobre quin nom posar-li, però cap idea ens agradava.

Però se'm va encendre la bombeta:

—Nois i noies, no estem lluitant en una revolució perquè no hi hagin injustícies!? —dic picant a la taula—. Per què no deixem clar que això és una revolució?

Tots fan que sí amb el cap.

—Aquesta revolució és per tot el món, tots ho han d'entendre i quin és l'idioma que connecta al món?

—L'anglès? —contesta la Deborah dubtant.

—Així és!

—I perquè ho dius? —diu la Savanna confusa.

—Doncs que penso que la nostra empresa s'ha de dir *Revolution*.

—Doncs està molt bé! —diu la Hanan.

—T'he de dir que t'expliques fatal però la idea és molt bona. —diu en Nico.

Tots hi estan d'acord, almenys he aportat el nom de l'empresa, penso mentre sospiro.

Hem tardat cinc hores en trobar el nom de l'empresa però finalment ja el tenim. Per celebrar-ho hem anat a la pizzeria. En aquestes setmanes ho tindrem tot preparat per obrir la nostra primera botiga: *Revolution*.

~ Última sessió ~

Avui és l'última sessió de quimioteràpia. Encara recordo la primera com si fos ahir, el conflicte del taxi, el bony al cap, la Savanna... Van passar tantes coses aquell dia però la majoria no les vull ni recordar.

La Savanna i jo hem decidit portar l'esmorzar a tots els metges i pacients que hi ha a la sala de quimioteràpia. Això ja s'acaba. M'emporto un bon record de l'hospital, aquestes sessions m'han ajudat a ser la persona que soc ara.

Quan hem entrat ens han donat la benvinguda amb una abraçada tot l'equip mèdic. M'he assegut on ens subministren els medicaments i ha començat l'última sessió. Potser ja no tornaria mai més en aquesta sala perquè hauria vençut al càncer.

S'ha acabat. Nou mesos de lluita constant, d'esforç, de llàgrimes, de desesperació, no ha sigut fàcil...

La Savanna i jo ens fem una foto amb tots i repartim l'esmorzar. Ens acomiadem de tots amb l'esperança de que tots es recuperin, s'ho mereixen.

La setmana que ve, ens operem. Serà l'adeu definitiu al càncer de mama.

A mi i a la Savanna ens ha tocat al mateix dia. M'ha fet molta il·lusió. Podrem dir que l'hem vençut juntes. Primer li tocarà a la Savanna i mentre l'estiguin

operant jo començaré. Tinc por, però sé que puc fer-ho perquè sóc la Sally Norman.

QUARTA PART

Quantes vegades t'he de dir,
que, fins i tot, quan plores ets preciosa.

JOHN LEGEND, *All of me*.

~ Perdó ~

És el dia, guanyo jo o guanya ell. Però està clar que no em penso rendir. Amb mi hi ha la Savanna, ens posen una mena de camises verdes, amb un teixit desagradable i obertes per darrere. Sabeu les típiques de les operacions que són incomodes? Doncs aquelles.

—Creus que em quedarà bé tenir només un pit? —em diu la Savanna em ganes de riure—.

—Clar que sí tia —contesto mentre ric—. Serem millors amigues *unitetes*.

La Savanna esclata de riure.

—Sally, no em facis riure tant! —diu.

—Si no he dit res! —responc.

Les nostres filles entren a l'habitació amb en Nicolás, l'Oliver, la Hanan i la Deborah.

—Que maques esteu! —diu la Hanan

—Això ho hauríem d'afegir a la botiga! —contesto rient.

Tots comencen a riure.

—Ho presentem el dia que l'obrim, com el nostre producte estrella —diu en Nico.

No parem de riure.

—Va pareu! —diu la Savanna.

Tots ens col·loquem per fer-nos una foto. Ha quedat fantàstica! Tots hem quedat preciosos, bé, jo i la Savanna amb la camisa verda no tant.

Toquen la porta i la Hanan obre:

—Necessitem que la senyoreta Blues es vagi preparant —diu la metgessa

—Quins nervis —diu la Savanna.

—Crec que ja hem d'anar-nos-en —diu en Nicolás. L'Abigail abraça la seva mare i comença a plorar, nosaltres no ho podem evitar i també plorem.

La Samantha s'acosta cap a mi:

—Mama, te'n recordes quan era petita que et vaig dir que no volia ser com tu? —diu mentre m'agafa de les mans.

—Sí, però no importa —contesto.

—Doncs em vaig equivocar—diu mentre comença a plorar —, m'encantaria ser com tu, mama.

No puc evitar-ho, les llàgrimes em surten soles. Per fi me n'adono que no soc tan mala mare com pensava, l'abraço i sento com batega el seu petit cor.

—Mama, t'estimo molt.

—Jo també filla, no ho dubtis.

Ens acomiadem de tots. La Savanna ha d'entrar ja. La posen a la llitera.

—Savanna, ets increïble —li dic.

—Sally, tinc por—diu mentre plora—. I si no surt bé? No sé si estic preparada per anar amb ella.

Així li diu ella a la mort, a l'estimada mort. L'anomena com una persona. A mi també em preocupa però no té per què passar.

—Savanna, no te n'aniràs —li dic mentre li agafo la mà —. Ets molt forta, no has de tenir por, confio en tu.

Ens abracem i noto com està nerviosa. Jo també ho estic, és inevitable.

La Savanna entra al quiròfan, ja no hi ha marxa enrere. Les mans em tremolen, el cor em batega cada vegada més ràpid.

—Senyora Norman, d'aquí a cinc minuts li toca —em diu l'infermer.

Sincerament hauria preferit que no m'ho hagués dit. M'ha posat més nerviosa!

—Filla, quant de temps —diu la meva mare. M'he espantat moltíssim.

—Mama, què fas aquí?

—Et creies que no vindria? Sóc la teva mare! —diu enfadada—. Per què no m'ho has dit?

—La pregunta és, com saps que avui m'operen?

—Això no importa. —diu mentre m'abraça—. Hi ha algú que vol parlar amb tu.

És el meu pare.

—No puc, ja em toca—responc mentre m'aixeco de la cadira.

—Sally, perdó —diu el meu pare—. Perdona'm si us plau.

No li responc.

—Sally, podem deixar el passat si us plau—segueix insistint—. Soc una nova persona.

—Ja no sóc la nena callada que no es queixava —dic enfadada—. No et necessito.

—Sally, dona'm una oportunitat.

—Tu no em vas donar l'oportunitat de viure com els meus germans perquè era una noia —continuo—. Creus que t'he de donar l'oportunitat a tu? Va callar.

—Sally Norman, ja ha d'entrar.
Pujo a la llitera i entro al quiròfan.
Els meus ulls es tanquen lentament.

~ Nova (im)perfecció ~

Cinc hores. Això és el que havia durat l'operació. Obro els meus ulls, estic en un altre lloc. És una habitació. Noto dolor a la part esquerra del meu cos. Ja no tinc el pit. Ja no hi és, però ha deixat marca. Una imperfecció més. No, un signe que l'he superat, he guanyat.

Em giro, tinc una llitera al costat. És la Savanna. Encara no s'ha despertat. És tan maca quan té els ulls tancats.

Ens hem passat una setmana a l'hospital, per recuperar-nos i veure que tot va bé. És una sensació molt rara tenir només un pit.

Els nostres amics venien cada dia i ens deien com estava quedant tot i el que estava passant a l'exterior. El dijous vam sortir, just un dia abans per la inauguració de la primera botiga de *Revolution*.

Tots estàvem molt elegants. Havia arribat el gran dia. Els companys no van voler ensenyar-nos res a la Savanna i a mi. Volien que fos sorpresa. Estàvem emocionades.

Hi havia molta gent esperant a fora. En Nico va obrir oficialment la botiga. Quan ho va fer tots vam cridar a l'hora: som la revolució!

La botiga era preciosa, la roba sobretot, única, mai havia vist res igual. La Hanan té un talent innat,

llàstima que no la van saber valorar. El primer dia molta gent van fer moltes compres. Tots ens vam posar la mateixa camisa amb la frase: “La revolució feminista es comença canviant des d’un mateix.”. També hi havia camises amb un pit dibuixat que representa el càncer de mama. Aquesta em va encantar. Hi ha molts dissenys. Tots els dissenys amb paraules boniques, lliures que no busquen ferir a ningú. Aquesta botiga ens uneix a tots, no importa la teva raça, religió, cultura, sexe, gènere...Aquí estàs còmode i així hauria de ser el món.

Després d’aquesta gran inauguració hem anat a la pizzeria a celebrar-ho. Tots ens ho estàvem passant bé fins que la Savanna deia que li feia molt mal el pit. L’hem portat a urgències perquè no podia aguantar més.

~ No te'n vagis ~

L'han tornat a ingressar. No entenc el que està passant. Tinc por, no deixo de tenir pensaments negatius, no vull que l'estimada mort ens visiti, no vull.

Passen els dies i cada vegada es troba pitjor. Està pàl·lida.

—Crec que estàs preparada per escoltar la veritat — diu la Savanna.

—Què m'estàs dient Savanna? —contesto.

—Les quimioteràpies no em feien afecta —diu la Savanna fràgilment —. M'han operat per veure si podia millorar però ja veus que no.

—Savanna això que dius és mentida oi? —dic plorant—. Si tu estaves molt bé, sempre somreies.

—M'autoenganyava Sally.

—Savanna, si us plau no te'n vagis.

—Crec que s'està acabant tot això.

—No Savanna. Tu ets forta.

—A vegades Sally —diu mentre m'acaricia la cara —, simplement t'has de rendir.

—Savanna, no estàs preparada per anar amb ella — dic desesperadament—. Et necessito, tots et necessitem.

Ella simplement somriu.

—Trobo a faltar que l'aire fresc del bosc em toqui la cara.

—Vols que obri la finestra? —dic mentre m'eixugo les llàgrimes.

—Sí, si us plau —diu amb un somriure—. I em pots posar a la cadira?

Això és el que faig.

—Mai has pensat on voldries que t'enterressin?

—Mai —dic amb les llàgrimes als ulls.

—A mi m'agradaria al bosc. —diu mirant-me fixament—. Seria fantàstic.

Durant un moment hi ha un silenci absolut.

—Creus que estàs preparada per anar amb ella?

—Ningú està preparat per anar amb ella—diu mentre somriu—. Mai ens han ensenyat a preparar-nos per anar amb ella.

—T'he d'abraçar Savanna —dic plorant—. No estic preparada perquè te'n vagis.

No paro de plorar i abraçar-la. No puc i no vull. Me l'estimo massa. No tinc paraules per descriure la perfecció d'aquesta dona. És brutal. No vull, en serio, és que no sé que faré. No em puc imaginar el meu futur sense ella. Somriu en els moments més difícils. No puc creure que s'estigui morint. És fort dir-ho i no ho accepto.

La torno a posar al llit.

—Sally, et trobaré a faltar moltíssim—diu plorant—. T'estimo massa, gràcies per ser tan bona amb mi.

—Si us plau Savanna queda't.

—Això no ho puc triar jo, Sally.

—És que no puc Savanna, no puc acceptar que te n'estiguis anant —dic sense parar de plorar.

—Em promets que cuidaràs de l'Abigail? —diu somrient.

—T'ho prometo — li dic mentre l'abraço—. Te'n recordaràs de mi?

—Clar que sí, *uniteta*! —diu mentre plora.
Plorem i riem a la vegada. Barreges d'emocions. És que la trobaré a faltar moltíssim, no puc, no em facis això si us plau.

Les pulsacions cada vegada baixen més. Lentament, els números és van reduint.

—Savanna, si us plau, no — dic mentre ploro—. T'estimo massa, vull anar amb tu.

—Tu encara has de lluitar per millorar aquest món—diu somrient—. La meva feina s'ha acabat.

—T'estimo Savanna.

—Jo també.

Ja no hi ha pulsacions. La pantalla marca una línia recta.

I així és com la Savanna Blues, se'n va d'aquest món, lliure, una reina que vola. Com diu ella, és difícil acomiadar-se de qui no vols que marxi. Les meves llàgrimes cauen relliscant en la seva pell.

El càncer de mama ha vençut.

~ Nit fosca ~

No puc dormir. Tots estem destrossats. Acabo de consolar a l'Abigail. Viurà amb nosaltres. És molt dur per ella però intentaré ajudar-la. Ja s'ha adormit. La Sam està també destrossada. Avui en Nico i l'Oliver han decidit dormir amb nosaltres. La Hanan i la Deborah també han vingut.

Decideixo fer-me una dutxa. Em despullo. Me'n recordo que pel meu aniversari la Savanna em va dir una cosa molt important. Estic decidida a fer-ho. Em miro al mirall. Veig cadascuna de les meves imperfeccions. I sabeu què? Són precioses. Estimo a aquesta Sally, és autèntica. No evito plorar. Després de superar el càncer de mama ja no tinc por a res. Sí, soc imperfecte, i què?

Espero Savanna que m'estiguis veient i estiguis orgullosa de mi, perquè jo ho estic. Tinc ganes de menjar-me el món.

Acabo de fer-me la dutxa. Vaig cap als meus amics.

—Hem d'aconseguir que enterrin la Savanna al bosc.

—Ho podem aconseguir entre tots —diu en Nico. La Deborah i la Hanan no dubten en agafar el mòbil i començar a trucar als seus contactes.

Al matí em desperto. Ens hem quedat adormits. Bé, tots menys en Nico.

—Sally, l'enterraran al bosc avui.

—Moltíssimes gràcies —li dic mentre l'abraço.

Ens vestim i ens dirigim al bosc. Recordo la primera vegada que vaig anar amb la Savanna. M'ha ajudat molt i mai em cansaré de dir-ho. No evito plorar, però ploro pels bons moments. La Savanna ha fet màgia.

El funeral està preparat.

~ Per sempre ~

—Començaré dient gràcies per haver estat al meu costat. Una dona esplèndida ens ha deixat. El seu somriure encara el tinc a la meva ment. Ha lluitat sense parar però ahir l'estimada mort se la va emportar. Sí, ens ha deixat dolor, però un dolor bo, un dolor que et fa recordar de la meravellosa persona que és. La trobo a faltar molt i crec que mai seré capaç de dir-li adeu perquè no puc. No em surten les paraules. Sento que la tinc al meu costat, que m'està escoltant, que no se n'anirà mai, almenys del meu cor.

Recordo tots els moments viscuts en aquest bosc. És una persona capaç de fer màgia, de transformar-te, de fer-te veure que no existeix només el blanc i el negre, que existeixen grisos.

Estic parlant de la Savanna Blues, una dona revolucionària que amb la seva simpatia ha robat el cor de moltes persones.

Aquest va ser el meu discurs. No sabia que dir, estava paralitzada, només plorava.

—Sally, vine! —diu en Nicolás.

Vaig cap a ell.

—Mira, aquest és el senyor que m'ha ajudat perquè enterrin a la Savanna aquí.

—Pare?

—Filla, quan em podràs perdonar?

—Perdó per haver-te ignorat, no volia... —dic plorant.

—Perdona'm tu filla per haver estat un mal pare.

—Sé que no era la teva intenció —li contesto mentre l'abraço.

—Per què has ajudat en Nico?

—Perquè sé que la Savanna és molt important per tu —em respon.

—Has canviat molt—diu mentre somriu—. T'has tornat molt segura.

—Soc més forta del que pensava que era.

TAULA

PRÒLEG.....	7
PRIMERA PART	9
~ Imperfecte ~	11
~ Nova rutina ~	15
~ Com vaig saber-ho ~	20
~ Els resultats ~	23
~ El somni ~	27
SEGONA PART	29
~ Primera sessió ~	31
~ No vull ser com tu ~	38
~ Mentides incontrolables ~	41
~ Al cotxe ~	46
~ Vacances? ~	52
~ Infidel ~	56
TERCERA PART	61
~ Nou look ~	63
~ Estimada mort ~	68
~ Els homes també sumen ~	71
~ Tu no ets normal ~	74

~ El vel tapa el meu cabell no la ment ~	80
~ Sorpresa ~	85
~ El desig ~	90
~ Revolution~	93
~ Última sessió ~	95
QUARTA PART	97
~ Perdó ~	99
~ Nova (im)perfecció ~	103
~ No te'n vagis ~	105
~ Nit fosca ~	108
~ Per sempre ~	110

FRASES PER REFLEXIONAR

“El feminisme és una forma de viure individualment i de lluitar col·lectivament”, *Simone de Beauvoir*.

“Ens adonem de la importància de la nostra veu quan som silenciades”, *Malala Yousafzai*.

“Una bona noia coneix els seus límits, una dona intel·ligent sap que no en té cap”, *Marilyn Monroe*.

“Les dones podem fer qualsevol cosa, en especial aquelles que un dia ens van dir que mai podríem fer”, *Edithsme*.

“Als homes se'ls ensenya a disculpar-se per les seves debilitats, a les dones per les seves capacitats”, *Lois Wyse*.

“Ets una dona tan completa que no mereixes que ningú t'estimi a mitges”, *Will Smith*.

“Una dona és com la bona literatura, a l'abast de tothom però incomprendible per als estúpids”, -*G. García Marquez*.

“L'extensió dels drets de la dona és el principi bàsic de tot progrés social”, *Charles Fourier*.

“Les dones sempre han estat valentes... Elles sempre tenen por a protegir als seus fills i a l'últim segle han estat valents en la lluita pels seus drets”, *Isabel Allèn*.

“La batalla pels drets de les dones és d'una llarga data i cap de nosaltres ha de recolzar tot allò que els soccavi”, *Eleanor Roosevelt*.

“Pot ser que sigui el gall el que canta, però és la gallina la que pon els ous”, *Margaret Thatcher*.

“Les dones necessitem la bellesa perquè els homes ens estimin, i l'estupidesa perquè nosaltres estimem els homes”, *Coco Chanel*.

“No crec que siguem millors que els homes, però sí que tenim un cromosoma extra que ens fa ser més complaents”, *Madonna*.

“Trista època la nostra! És més fàcil desintegrar un àtom que un prejudici”, *Einstein*.

AGRAÏMENTS

Encara no he trobat les paraules exactes per expressar la meva gratitud a totes les persones que m'han ajudat a poder fer possible realitzar aquesta novel·la.

Durant aquests mesos he conegut unes persones increïbles que han ajudat a fer el meu somni possible, crear una novel·la. Per això els hi vull agrair amb tot el meu cor que sense ells, tot aquest somni no hagués estat possible.

En primer lloc, a la meva fantàstica mare per introduir-me en el meravellós món de la lectura des de ben petita i pel seu suport constant per ajudar-me a ser la millor versió de mi. Sense tu, possiblement no m'hagués animat a escriure la meva primera novel·la.

A la meva tutora, per ser una de les millors persones que he tingut al meu costat durant aquest projecte. Ets única i t'agraeixo moltíssim l'esforç que has fet per ajudar-me a tirar endavant.

Moltíssimes gràcies a l'Anass, per haver-me ajudat a crear la portada del llibre, per saber-me escoltar i ser tant pacient. Només puc dir que ets increïble.

Estic immensament agraïda a la Hanan, per ser tan esplèndida. Moltes gràcies per ajudar-me,

per escoltar les meves idees i donar-me els millors consells. No vull perdre't mai.

I a tu Dolors, per fer veure'm que sóc capaç d'aconseguir qualsevol cosa. Has sigut un pilar fonamental, gràcies pel teu positivisme. Necessitem més dones com tu perquè ets genial!

I finalment, gràcies a tots els homes i dones que lluiten per una vida més justa.

SOBRE L'AUTORA

És una noia de setze anys i acaba de publicar la seva primera novel·la.

Va néixer a Vic, el dotze de desembre del 2001. Des de petita va començar en el món de la lectura i no té intenció d'abandonar.

Ha escrit *Revolution* per expressar a través dels personatges la realitat d'aquest món. Busca ajudar a la societat a través de les paraules, però, no per aconseguir un món perfecte sinó per ser tolerants entre nosaltres, ja que, tots som diferents i únics.

Es considera feminista i és conscient que per canviar el món, primer s'ha de canviar un mateix.

